NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 8. SZÁM | 2009. AUGUSZTUS | ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

SZENT ISTVÁN NAPJA

Altötting 1947. aug. 20.

„A történelemhez felesleges Előszót írni, a történelem – 'Magistra Vitae' az élet tanítómestere – maga beszél, tehát tanít, oktat! Legfeljebb fel kell reá hívni a figyelmet", – írta P. Uzdóczy-Zadravecz István tábori püspök a „Szegedországtól-Magyarországig" című történelmi visszaemlékezésemhez írt Előszavában az 1919-es szegedi ellenforradalom új magyar korszakot elindító, új magyar alkotmányt lefektető történelmi eseményeinek ismertetéséhez.

A második világháború utáni szörnyűséges modern népvándorlás megindulásával a Szovjetunió által megszállt országokból Németországba és Nyugat-Európába nagy tömegekben, egyes országokból nagy és egységes csoportokban özönlöttek a menekültek. Hatalmas lágerekben, táborokban nyertek elhelyezést, amelyek maguk között szoros nemzetiségi összefogást építettek a politikai tilalom dacára. A magyar menekültek erőteljesebben szétszóródtak. Ebből a szempontból az összetartozási érzés példamutatása volt, hogy Altöttingbe, a tizenkétezres magyar tömeg száz és száz kilométerről valóban zarándokolt és gyűlt össze.

Az altöttingi magyar történelmi esemény előkészítése egészen különleges politikai koncepció volt és maga az amerikai megszállók részéről való hallgatólagos tudomásulvétel is az volt. Hirtelen azonban a politikai szél iránya megváltozott...

Az volt a kínos és meglepő jogi helyzet, hogy a magyar menekült kormány működését alig pár héttel később az úgynevezett Ellenőrző Tanács határozatára hivatkozva az amerikai megszálló parancsnokság tovább nem engedélyezte.

1947. szeptember 3-án az amerikai generálkonzulátuson megtartott konferencián az amerikai politika céljából Delmar R. Carlson főkonzul kijelentette, hogy *„semmiféle menekült kormány nem tűrhető az amerikai megszállási övezetben, legyen az nyílt vagy titkos. A menekült és DP-csoportok politikai tevékenysége a katonai kormányzóság rendeletébe ütközik. Szervezett menekült és DP-csoportok által egy másik akármilyen szövetséges nemzet ellen kifejtett kritika nem tűrhető. Minden menekült kormány megalakítására vonatkozó kísérlet azonnal megszüntetendő."*

Az akkori amerikai politika az altöttingi országgyűlés határozatai után megszégyenítő, reményfosztó csalódás volt. Megdöbbentő magyar tragédia, hogy egy hatalmas, a nyugati kultúrát is fejlesztő, védő s annak védelmében elpusztított ezeresztendős, ideális államegység, egy személy, Harry S. Truman, egy külföldi politikai párt közönséges választási kortescéljai végett, – vagy érdekében – hosszú időre megerősítette a kommunizmus egyetlen uralmát a megcsonkított magyarok földjén.

Európa és az egész világ 1917 óta szemtanúja volt annak, hogy milyen világpolitikai események és igazságtalan békeszerződések vezettek a második világháborúhoz és idézték elő a mai napig a világválságot.

1941. augusztus 14-én Roosevelt az USA elnöke és Churchill angol miniszterelnök befejezték a világ újjárendezéséről szóló tanácskozásaikat az Auguszta csatahajó fedélzetén és aláírták az „Atlanti Chartát", amely nem annyira államjogi, hanem inkább erkölcsi dokumentum.

„A fasiszta, nemzetiszocialista és militarista tengelyhatalmak terrorja alatt álló népek felszabadítására" és az egész világ rendezésére ezeket az alapelveket szögezték le: az Egyesült Államok és Anglia *nem akarnak területi változásokat,* amelyek nem egyeznek az érintett nemzetek és népek akaratával, elismerik minden nép jogát, hogy kormányformáját maga válassza meg. A nemzetiszocialista zsarnokság letörése után, helyre fogják állítani a népek önrendelkezési jogát és a tengerek szabadságát, a háborút örökre kiküszöbölik és arra törekednek, hogy a világ nyersanyagait igazságosan osszák fel az összes nemzet, győzők és legyőzöttek között.

A „német nácizmus" zsarnokságát letörték, de feltámasztották és megerősítették anyagi és erkölcsi támogatással, szerződésileg is – kötelességvállalással – a kommunista Szovjetunió világhatalmi fejlődését. Kiküszöbölték úgymond a háborús veszélyt, miután a német nemzetiszocializmust megsemmisítették, azonban a *zsarnoksággal kötöttek háromhatalmi szerződést Jaltában.* Az 1945. augusztus 2-án kötött Potsdami Szerződés pedig eltörölte Németország szuverenitását és „Ellenőrző bizottságot" állított fel Berlinben, amely a felségjogokat gyakorolta.

Kimondták, hogy a német népcsoportokat a közép- és kelet-európai államokból át lehet telepíteni Németországba, mire megkezdődött a szudétanémetek brutális kiűzése, hogy aztán Magyarországra is sor kerüljön. Lengyelország bekebelezte Németország keleti részét és elkezdte az őslakosság kitelepítését. *1945 és 1947 között 14 millió németet vertek ki hazájukból. Ez egy olyan hatalmas népvándorlást jelentett, amilyenre még nem volt példa az emberiség történelmében.*

1947. november 17-én *XII. Pius pápa* az amerikai püspökökhöz intézett pásztorlevelében kipellengérezte az emberi jogokat megtagadó kormányokat. „A Szovjetunió – mondja többek között a pásztorlevél – üldözi a természet adta jogait védő polgárt, a népekre idegen életfilozófiát kényszerít, aminek következménye a rendőrállam és a terror. Az Egyesült Nemzetek alkotmányában az aláírók kötelezték magukat az emberi jogok tiszteletére. A menekülteknek joguk van a védelemre és a népek kötelessége róluk gondoskodni, bármely nemzethez tartoznak is." A pápa intő szavai azonban hiába hangzottak el. Magyarország részéről *Mindszenty József hercegprímás tiltakozott a nemzethű svábság elűzése ellen és hangsúlyozta, hogy ez barbárság.*

Európában megállt az élet. „Politikai tisztogatás" címen minden országban olyan üldözés indult meg, amely elsősorban az ellen a hazafias értelmiség ellen irányult, amelyik a szovjet-orosz barbárság és bolsevizmus elleni harcot helyeselte. Az emberek százezreit helyezték vád alá, mint „háborús bűnösöket és politikai terhelteket". A katonákat lefegyverezték, de sok helyen nemcsak a katonákat, de az egyenruhás postásokat és vasutasokat, sőt ifjúkorú iskolásokat és leventéket is összeszedték és fogságba vitték.

▶

▶ Az oroszok várható előnyomulása elől még 1943-44-ben az akkori kormányok számos katonai intézményt helyeztek kiképzés céljából Németországba. Ezek létszáma összesen 3607 tiszt, 1759 altiszt, 362 akadémikus, 68 319 honvéd volt. Ezenkívül 1945 elején az orosz nyomás elől még körülbelül 100 000 harcos katona, 150 000 levente, további 300 000 menekült, közte 40 000 nyilas párttag és kb. 250 000 népi német menekült nyugatra, súllyal Bajorország területére.

A magyar országgyűlés a háborús események következtében 1944 végén Sopronba tette át székhelyét, majd az ország legnyugatibb területeinek elvesztése után 1945. március 29-én elhagyta az országot és részben Ausztriában és Németországban telepedett le. Ezzel azonban léte nem szűnt meg, mert az országgyűlést senki nem oszlatta fel, nem napolta el, működése csak kényszerből szünetelt.

A törvényhozók alkotmányos kötelességüknek tartották, hogy az ország borzalmas tönkretétele, kifosztása és a magyar nép mérhetetlen szenvedése idején – miként otthon *Mindszenty József hercegprímás* igen súlyos és veszélyes helyzetben tette – mint száműzött országgyűlés maguk is tiltakozzanak az otthoni bolsevista terroruralom és jogtiprás rendszere ellen. Elítélve minden totális rendszert, hitet tegyenek az ősi magyar alkotmány tiszteletben tartása és az emberi szabadságjogok mellett.

Az a nagyfontosságú történelmi esemény, amelyhez bizonyos magyar vonatkozású emlékek is fűződtek, a kis 9 000 lakosú bajorországi zarándokhelyen Altötting-ben történt. A honvédő kalandozások idején a magyarok 903-ban porig égették a bajorországi Altötting városát. Csodálatos módon egyedül egy Mária szobor maradt sértetlen. A csodatevő kegyszoborhoz azóta messze földről zarándokolnak a hívő seregek százezrei...

1947-ben, *Szent István* napján, a nyugatra menekült magyarok – Németország minden zugából, menekülttáborokból, falvakból és városokból vagy tízezren – engesztelésül elzarándokoltak az altöttingi Madonnához, hogy könyörögjenek az Istenanya közbenjárásáért és irgalomért esedezzenek a szenvedő magyar nép érdekében.

A hontalan magyarság első és kétségtelenül nagy és impozáns megmozdulása volt ez a zarándoklat, amit *Kótai Zoltán* németországi vatikáni delegátus vezetett. A nagy nap emlékére a kápolna egyik külső oszlopán a zarándokok egy márványtáblát helyeztek el, amelyen a bronzba öntött dombormű *Szent Istvánt* ábrázolja, ahogyan a *Szent Koronát* a Szűzanyának felajánlja. A magyar címeren töviskoszorú övezi a Szent Koronát, felírása:

Koronádnak legszebb éke,
Hozzád sír fel Hunnia,
Nem felejt el Árpád népe,
Amíg lesz egy hű fia.

Az altöttingi magyar zarándoklat a maga nagy tömegével az emigráció nagy történelmi cselekedete volt. Hűségnyilatkozat az ezeréves magyar történelem és az ősi magyar erények, a Szent Korona demokráciája és az emigráció egysége mellett. A nyugatra menekült „Magyar Parlament" is ezen a napon tartotta meg nagyjelentőségű alkotmányos országgyűlését. Az országgyűlés tagjai nem akartak egyebet, mint megőrizni a független magyar állameszmét, a magyar alkotmányosság, a magyar szuverenitás elvét, gondolatát és erkölcsi tartalmát, hogy mindezt egy jobb jövőre átmentsék, a magyar szuverenitás történelmi folytonosságát fenntartsák és az abban rejlő erőt tisztán adhassák át a magyar népnek, minden fenntartás és haladék nélkül, mihelyt a magyarság ezt szabad országban, szabad népként veheti át.

Altötting eszmei része a gyászban élő Nemzet rendületlenségét, a bizakodást és a jövőbe vetett hitét szimbolizálja. A fegyveres erőszak legyűrhette és elnémíthatta nemzetünket, történelmünket a háta mögé szoríthatta, de a nemzet lelke nem felejthette el a múltat. Az 1956-os szabadságharc történelmi magaslata jelzi, hogy nemzetünk visszatér ezeréves stílusához, reményei ma is ott csapongnak, ahová nem tud felérni semmiféle földi hatalom: a Magyarok Istene felé...

Az 1945. február 3-ától 11-éig tartó Jaltai Tanácskozáson megállapodtak a megszállás és ellenőrzés módozataiban, elhatározták egy világbiztonsági szerv létesítését és a „felszabadított" Európa kialakításának alapelveit, leszögezték a nemzetiszocializmus elleni rendszabályokat. A Szovjetunió kötelezettséget vállalt, hogy az általa megszállt országokban „demokratikus kormányok" megalakítását fogja erősíteni.

Az 1945. augusztus 2-án kötött Potsdami Szerződés pedig eltörölte Németország szuverenitását és egy „Ellenőrző bizottságot" állított fel Berlinben, amely a felségjogokat gyakorolta. Kimondták, hogy a német népcsoportokat a közép-és kelet-európai államokból Németországba kell telepíteni. A németek brutális kiűzése után Magyarországra is sor került. Lengyelország bekebelezte Németország keleti részét és 1947 őszéig 14 millió németet vertek ki hazájukból. *Ez egy olyan hatalmas népvándorlást jelentett, amilyenre még nem volt példa az emberiség történetében.*

1947. november 17-én *XII. Pius pápa* tiltakozott az amerikai püspökökhöz intézett pásztorlevelében. Magyar részről *Mindszenty József hercegprímás* tiltakozott a nemzethű svábság kiűzése ellen és hangsúlyozta, hogy ez barbárság.

A magyar kormány „hazaszállítási kormánybiztost" küldött Németországba Bródy kapitány személyében. Számos magyar lelki összeroppanásának a fő oka az a mód volt, ahogyan a pásztói zsidó származású Himler Márton amerikai ezredes „háborús bűnösöket" keresett és szállított tömegesen haza, többeket vasra verve, pl. a Szálasi-kormány mellett még a Magyar Vöröskereszt vezetőjét is.

A második világháború végén a Szovjetunió katonái lerohanták Magyarországot. Amíg a honvédség és a magyar nemzet ellenállt a bolsevizmusnak, addig egy földalatti „ellenállási mozgalom" a szovjetekkel együttműködött. Így került aztán a megszállt országban „választás" után Tildy Zoltán református lelkész, a Kisgazda Párt alelnöke a nemzet élére. Tildy Zoltán államfő, a későbbi palástos hóhér, Varga Béla a nemzetgyűlés elnöke és Nagy Ferenc kormányelnök egyaránt alávetették magukat a kommunisták akaratának.

Az altöttingi országgyűlést követően olyan mélyreható változások történtek, amelyek arra kényszerítették az altöttingi kormány elnökét, hogy megbízatását az országgyűlésnek visszaadja. 1947. szeptember 3-án az amerikai Generálkonzulátuson megtartott konferencián Delmár R. Carlson főkonzul kifejtette, hogy semmiféle menekült kormány nem tűrhető az amerikai megszállási övezetben és a menekült és DP-csoportok politikai tevékenysége a katonai kormányzóság rendeletébe ütközik. Minden menekült kormány megalakítására vonatkozó kísérlet megszüntetendő.

Amíg a németországi „megszálló törvények" megnehezítették az altöttingi magyar országgyűlés kifejlesztését, addig az amerikaiak lehetővé tették, hogy a judeo-bolsevizmusból „menekültek" New Yorkban, a Free Europe Comittee szervezet bőséges anyagi támogatásával „Magyar Nemzeti Bizottmányt" alakítsanak. Ezzel az eddig egységes magyar emigrációban a legnagyobb és végzetes szakadás következett be, mert az emigráció nagy tömegei nem voltak hajlandóak ezt az „alkotmányosságot" és „jogfolytonosságot" elismerni, nem is szólva az 1939-es országgyűlésről, amely homlokegyenest ellenkező felfogáson volt.

Altötting eszmei része a gyászban élő Nemzet rendületlenségét, a bizakodást és a jövőbe vetett hitét szimbolizálja. A fegyveres erőszak legyűrhette és elnémíthatta nemzetünket, a történelmet a háta mögé szoríthatta, de a nemzet lelke Altötting-ben nem felejtette el a múltat, visszatért ezeréves stílusához, reményei ott csapongtak, ahová nem tud felérni földi hatalom: a Magyarok Istene felé...

Mialatt Magyarországon az elvérzett, kifosztott és üldözött magyar nép büszke fejét a judeo-kommunista rémuralom igájába hajtani kényszerült, a külföldre menekült magyarok százezrei lettek hivatva az életbenmaradásáért és ősi jogaiért küzdő, évezredes harchoz szokott nemzetet képviselni.

Az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc mind Kelettől, mind Nyugattól önálló Magyarországot akart. Megtagadta a marxizmusnak mindenféle formáját, még a szociáldemokráciát is. A krisztusi tanok alapján álló, nem osztályharcos szocialista és nemzeti Magyarországot akart.

Valamikor *Szent István* évében, 1938-ban Budapesten lélegzet-fojtottan olvasták egy nagy magyar történelemtudós és kutató: *Málnási Ödön „A magyar nemzet őszinte története"* című forradalmi munkáját. A tudósnak és útvágó magyarnak szörnyű ítélete volt ez arról a társadalomról és politikai rendszerről, amelyben éltünk. Krisztust! Kenyeret! – hangzott végig a magyar parlagon, az egyházi nagybirtokok, hitbizományok, szikes puszták fölött *Málnási Ödön* kiáltása, amelyet fogházzal jutalmazott az úgynevezett „keresztény Magyarország". A száműzetés nehéz évtizedeiben végigolvastuk *„A magyar nemzet őszinte történeté"-nek* az emigrációban megjelenő második részét is. A váci fogház rabja most felmutatta a magyar kálvária utolsó stációját: a bolsevizmust is. Talán ő az egyetlen, aki a múlt történelmi megátkozásával még jobban meg tudja átkozni azt az antiszociális, keresztényellenes rendszert, amely a chorini feudalizmus-kapitalizmus romjai fölött kivirágzott és a legszörnyűbb magyar gyilkolásban éli ki az úgynevezett „szocializmust".

A magyar nemzet őszinte története 1938-ban is tett volt. A száműzetésben megjelent még inkább az. Mert azt hisszük ma is, hogy Málnási Ödön történelmi munkája komoly ideológiai alapot ad, amelyben egyesülhet minden becsületes magyar. Szent István napján nem könyvreklámot akarunk írni itt, hanem egy kis jövendőt, reményt, olykor megbánást. Szeretnénk felállítani a judeo-bolsevizmus összeomlását követő útjelzőt, amely az igazi nemzeti, szocialista és krisztusi Magyarország felé mutatja a biztos utat!

Fiala Ferenc:

AZ UTOLSÓ VÁLASZTÁS

II. befejező rész

Az első vad, aki terítékre került, a fiatal, alig harmincegynéhány éves Hubay Kálmán volt, a jászkapitány ősöktől származó, sokszor tévedéseiben is zseniális Dr. Vágó Pállal együtt. Hubay Kálmán már régóta szálka volt Telekiék és a baloldali nagytőkével egy nyeregben ülő magyar reakció szemében. Bátor és zseniális vezércikkeit az egész ország olvasta és – nem minden hatás nélkül. A lovasberényi választáson véghezvitt szívós és lankadatlan szereplése örökké emlékezetes stációja marad a magyar parlamenti életnek. A fiatal Hubay – aki ellen a választásokon az akkori Magyarország egész apparátusa felvonult – hatalmas győzelmet aratott és az első volt, aki nyilaskereszttel a gomblyukában jelent meg a Duna-parti gótikus palotában. Akkor kiderült, hogy nemcsak mint szónok is a legjobbak közé tartozik. Beszédeivel annyira magával tudta ragadni a hallgatóságát, hogy elmaradtak a közbeszólások és a legközelebbi felszólalása már telt házat vonzott. Fordulatos és dinamikus volt. Azok közé az emberek közé tartozott, akik kihívják maguk ellen a sorsot és vagy elbuknak, vagy az egekig nőnek. Oroszlánkörmeit hamar megismerték még a legöregebb parlamenti rókák is, de különösen Keresztes-Fischer Ferenc, a legreakciósabb magyar belügyminiszter.

A kárpátaljai harcok elején történt, hogy a belügyminisztérium elrendelte több száz nyilaskeresztes párttag azonnali internálását. Az internálás ügyét Hubay Kálmán a Parlamentben is szóvá tette, mire a belügyminiszter azt válaszolta, hogy az internálást csak azért nem tudták teljes egészében végrehajtani, mert bizonyos egyének gyáván megszöktek a hatóságok elől. Hubay Kálmán neveket kért, mire a belügyminiszter névsort olvasott fel s többek között megemlítette Medve József testvérünk nevét is. Akik ott voltak ezen az emlékezetes napon a Parlamentben, azok sohasem tudják elfelejteni a belügyminiszteri felszólalást követő pillanatokat. Miután Keresztes-Fischer befejezte mondanivalóját, Hubay Kálmán kért és kapott engedélyt a válaszra. A belügyminiszter felé fordulva a következőket mondta:

– Belügyminiszter úr, ön felolvasott egy névsort és azzal kapcsolatban megnyugtathatom a belügyminiszter urat, hogy a névsorban szerepelnek olyan egyének is, akiket a belügyminiszter úr karhatalmi tényezői sohasem tudnak elfogni. Itt van például Medve József...

Keresztes-Fischer: – Én meg megnyugtathatom a képviselő urat, hogy az a bizonyos Medve József sem bujkálhat sokáig a törvény elől!

Hubay: – Téved a belügyminiszter úr, mert Medve Józsefet már nem tudja elfogni sem Hetényi, sem Sombor-Schweinitzer...

Keresztes-Fischer Hubay szavaira fölényesen legyintett a kezével és csak annyit mondott: – No majd meglátjuk...

Hubay: – Nem! Azt már nem fogja megérni a belügyminiszter úr, mert a belügyminiszter úr kezei akármilyen hosszúak, de csak földi viszonylatban azok. Medve József testvérünk tegnap délután hősi halált halt az Ungvárra betörő cseh páncélosok elleni küzdelemben. Medve Józsefet már csak a belügyminiszter úrnál sokkal hatalmasabb valaki – a Mindenható Isten – vonhatja felelősségre, de tőle bizonyára kegyelmet kap, mert a hazájáért, Magyarországért áldozta fel fiatal életét!

Hubay utolsó szavainál a végső tiszteletadás jeléül először az ötvenegy zöldinges képviselő állott fel – s mit tehettek mást – lassan felemelkedtek a kormánypártiak, majd a kisgazdák és végül a szociáldemokraták is.

Az internált Medve Józseftől így búcsúzott a nemzet nevében a magyar Parlament.

Hubay Kálmán döbbenetes erejű beszédét sohasem tudta megbocsátani sem Keresztes-Fischer Ferenc, sem Teleki Pál miniszterelnök.

Mint az előzőkben megírtuk, a reakciós Teleki-kormány minden lehetőt elkövetett a Nyilaskeresztes Párt köré csoportosult parlamenti frakció meggyöngítésére. Ha nem volt elegendő paragrafus, akkor megtalálták a legagyafúrtabb módozatokat a képviselők számának csökkentésére, illetve a szélsőjobboldali csoport szellemi elitjének kiküszöbölésére. Ilyen körmönfont módon nem engedték fellépni többek között Dr. Málnási Ödönt és még többen másokat. Amikor Fiala Ferenc mandátuma már biztosra vehető volt a hatvani kerületben, akkor a választást megelőző héten röplapokkal árasztották el a járás községeit, amelyeken közölték, hogy Fiala Ferenc akkor sem lehet képviselő, ha megválasztják, mert a Magyar Kir. Kúria az 1921. 3. tc. alapján ítéletet hozott ellene. Akit pedig e paragrafus alapján ítéltek el, az semmiféle közfunkciót nem vállalhat. A Keresztes-Fischer-féle választási praktikákhoz tartozott, hogy a röpiratban közölték a Töreky tanács által meghozott ítéletet, annak ellenére, hogy azt a vádlott csak jóval a választások után kapta kézhez. Az ügynek később súlyos erkölcsi visszhangja támadt, mert kiderült, hogy az ítéletet a Kúria Töreky Tanácsa Keresztes-Fischer Ferenc sürgetésére hozta meg. Az ítélet közlése bebizonyította, hogy a hatalomhoz görcsösen ragaszkodó régi rendszer ebben az időben a hatalom megtartása végett még olyan dicső múlttal rendelkező intézményeket is megfertőzött, mint amilyen a Magyar Kir. Kúria volt. Kerekes Béla dr. – a Hungarista Mozgalom egyik legkiválóbb és legképzettebb tagja – a kistarcsai internáló táborban várta meg a választások lefolyását és ott értesült, hogy Heves megyében mandátumot kapott. A választások után szabadlábra helyezték, de a Töreky Tanács segítségével, egész jelentéktelen ügyből kifolyólag, mint megválasztott képviselőt, őt is elítélték, majd alig két hónap múlva megfosztották mandátumától és – újra internálták. Hasonló sors érte Nesz Ferencet és Pálffy Fidél grófot, akiket szintén mandátumfosztásra ítélt a legfelsőbb magyar joghatósággal szövetkezett rendszer. Sajnos, mint ahogyan minden jogtiprás és bűn magában hordja végzetét, úgy ezek a Horthy-rendszer utolsó éveiben hozott jogellenes politikai fogások is súlyos következményekkel jártak, amennyiben Riesz István, későbbi szociáldemokrata igazságügyminiszter a maga jogfosztó paragrafusainál ezekre a példákra hivatkozott. És minden jogalap nélkül.

Teleki Pál gróf ebben az időben jelentette ki az akkori kormánypárt egyik ülésén, hogy **„egyenként lőjük ki a zöldingeseket, mint a vadászaton a foglyokat”.**

1940 nyarán következett az úgynevezett „Hubay–Vágó-féle hazaárulási per”, amelyet a Parlament külön bírósága tárgyalt és rövid időn belül a legkörmönfontabb jogászdialektika révén sikerült kirekeszteni a Parlamentből a Nyilaskeresztes Párt két legértékesebb és legképzettebb tagját: a később a kommunisták által kivégzett Hubay Kálmánt és néha a tévedéseiben is zseniális Dr. Vágó Pált. Az ügy előzményeihez tartozik, hogy 1940 első felében Hubay Kálmán és Vágó Pál benyújtották a Parlamentben a magyar nemzetiségi kérdést rendező törvényjavaslatukat. A magyar Parlament szégyenére a Teleki-kormány még csak tárgyalás alá sem bocsátotta a törvényjavaslatot, hanem alig pár nappal annak benyújtása után hazaárulás címén vádat emelt a két képviselő ellen. Tekintve, hogy a törvényjavaslat kemény diónak bizonyult, ezért azt kellő tálalással kellett a magyar közönség elé vinni. Pontosan azon a napon, amikor Teleki Pál bejelentette a vizsgálat megindítását, mind a baloldali, mind a kormánypárti lapok első oldalon, vezércikkben foglalkoztak az üggyel és hamis módon összeállított idézetekkel próbálták bizonyítani a Teleki-féle vád igazát. Demonstrációkat és tiltakozó gyűléseket rendeztettek a miniszteri parancsra összeverbuvált állami és közüzemi alkalmazottakkal – mint ahogyan később a kommunisták is tették – és amikor a hungarista képviselők bevonultak a Parlamentbe, akkor a velük szemben álló pártok ütemes „hazaárulók!” kiáltással fogadták őket. Erről az esetről a híres ügynek egyik tagja, az Argentínában 93 éves korában elhunyt Dr. Vágó Pál, többek között az alábbiakban emlékezik vissza az argentínai Magyar Egység című lapban írt cikkében: „Azonban a hazafias mennydörgéssel megindított összeférhetetlenségi eljárást – amelyhez egy visszaható hatályú jogesetet találtak fel – hirtelen felfüggesztették, amidőn Moszkva Románia ellen mozgósított és Románia megingott hatalmi helyzetében az erdélyi kérdés váratlanul napirendre került. E helyzetben Teleki Pál maga is szükségét érezte annak, hogy meggyőződjék róla, hogy Hitlert az én és Hubay által benyújtott törvényjavaslatunk, amely az összes nemzetiségeket egyenlő elbánás elvén nyugvó rendezést vette célba – egyáltalán nem érdekli. Bennünket hungaristákat, akik állambölcseletünkkel revíziós igényeinket az összes Magyarországon élő nemzetiség egyenlő elbánása alapjára alapítottuk, kezdettől fogva Hitler ellenszenve kísért. Hozzátartozott Teleki Pál paradox-politikai ténykedéséhez, hogy ő, aki valamikor kijelentette: büszke arra, hogy Magyarország a diktatúrák iszapjában egy parlamentáris sziget – maga volt az, aki a magyar népképviselet szuverenitásának a kegyelemdöfést megadta azáltal, hogy két országgyűlési képviselőt kizárt a Parlamentből, indítványozási joguk gyakorlása miatt. Később Rákosi Mátyásnak nem kellett semmi újat feltalálnia ahhoz, hogy a precedens után szájkosarat kössön bírálói szájára...”

A Hubay–Vágó-ügy szégyenteljes tárgyalása és mandátumfosztása után már játszi könnyedséggel intézték el azon képviselők mandátumfosztási ügyét, akiktől félniük kellett. Nem sokkal ezután ugyancsak országos botrányt kavartak Telekiék az úgynevezett Kovarcz-üggyel kapcsolatban is. Kovarcz Emilt, akit szintén a Parlamentbe küldtek választói, a maga fanatikus és becsületes meggyőződésével szintén súlyos tehertételt jelentett az erősen korrupt kormánypárt számára. Mesterségesen koholt vádak alapján eljárást indítottak ellene, de mielőtt még felfüggesztették volna a mandátumát, egy férfias hangú nyilatkozat után Németországba emigrált. Egyébként Kovarcz Emil volt az, akit – mint a későbbi Szálasi-kormány miniszterét – nem sikerült elfognia Himler Mártonnak; de Szálasi Ferenc kivégzése után önként jelentkezett a magyar kommunista hatóságoknál, bár tudta, hogy milyen sors vár rá. Cselekedetével olyan példát mutatott, amely méltán megérdemli, hogy a magyar politikai történelem azon lapjaira kerüljön, ahol a hősök és mártírok szerepelnek.

A Kovarcz-per után következett a Wirth-ügy. Wirth Károly a magyarországi szociáldemokrata pártból indult el és került Szálasi Ferenc táborába. Nagy része volt abban, hogy a Pest környéki ipari munkásság a vörös övezetekből a becsületes és új világot hirdető új eszmeáramlatok felé sodródott. Ő maga egyszerű vasmunkás volt. Ismerte a munkások nyelvét és tudott velük beszélni. Mivel – a szociáldemokratákkal ellentétben – nem volt hajlandó paktumot kötni a mindenkori hatalommal, természetesen neki is pusztulnia kellett. Hamis tanúkkal és koholt vádakkal a pesti ügyészség vádat emelt ellene azon a címen, hogy a gödöllői határban el akarta fogni Horthy Miklós kormányzót és kényszerhelyzetben olyan aláírást akart kicsikarni tőle, amely biztosította volna a párt hatalomrajutását. Primitív, ostoba vádak voltak ezek. Az alsóbb fokú bíróság, az igazi magyar bírói típust képviselő Szemák Tanács elnöklete alatt tárgyalta az ügyét és első fokon Wirth Károlyt felmentették. De az ügy a Kúria hírhedt Töreky Tanácsa elé került s mint annyi más ügyben, Wirth Károly perében is kimondták a mandátumfosztó ítéletet és Wirth Károly nyilaskeresztes párti képviselőt – az 1939-es Parlament legfiatalabb tagját – az ország lelkiismeretlenül dolgozó legfőbb vezetőinek utasítására tízévi fegyházbüntetésre ítélték. Wirth Károlyt csak 1944. október 16-án hozhatta ki a váci fegyházból Omelka Ferenc, és Szálasi Ferenc ekkor a magyar ipari munkásság megszervezésével bízta meg. Sajnos ezt a feladatot már nem végezhette el, december elején a lakásába becsapódó orosz bomba megölte.

A reakciós Magyarország a maga bonyolult jogászi útvesztőjében mindig megtalálta a módját, hogy alkotmányos színezetet adva a dolgoknak, eltávolítsa a politika küzdő porondjáról azokat az embereket, akik komoly veszedelmet jelentettek a latifundiumok és a hazánkban is ▶

▶ gyökeret vert nemzetközi nagytőke számára. Magyarországon éppen annyira látszólagos demokrácia uralkodott, mint ahogyan uralkodik ma is a „demokratikus" államokban. Elvégre a demokrácia sem más, mint a különböző erőket kezükben tartó hatalmak együttese. Amíg a diktatúrák nyersen és brutálisan végeznek ellenfeleikkel, addig a demokráciák megtalálják a módját, hogy a törvényesség látszatával intézzék el a sáncaikat fenyegető politikusokat.

A keresztes-fischeri belügyminisztérium által irányított tisztogatási akció látszólag valóban eredményesnek bizonyult, mert rövid másfél esztendő alatt sikerült az országgyűlésből kirekeszteni a legutolsó választásokon a nép akaratából Parlamentbe küldött politikusokat. Hubay Kálmánnak mandátumfosztása után még azt sem engedték meg, hogy cikket írjon. De ha a nevével nem is írhatott – írt más néven. Már Kossuth Lajos megmondotta, hogy nincs olyan paragrafus, amelynek megszületésével egyidejűleg meg ne születne az a bizonyos másik, láthatatlan ellenparagrafus, amely nullifikálja az előbbit. A magyar alkotmányra hivatkozó sorozatos alkotmánysértéseknél és mandátumfosztásoknál sokkal veszedelmesebb volt azonban az a bizonyos másik akció, amelyet a magyarországi nagytőkével egy kalap alá került magyarországi feudalizmus indított az ország belső struktúráját alapjaiban átrendezni kívánó hungarizmus, illetve annak politikai vetülete: a Nyilaskeresztes Párt ellen.

Minden parlamenti életnek velejárója a megvesztegetés és a Parlamentbe bejutott emberek behálózása és korrumpálása. Ez a módszer ezúttal is bevált és sajnos a zöld inget viselő képviselők nem éppen csekély része nem tudott ellenállni ennek a támadásnak és szép frázisok keretében tagadta meg azt a pártot, amelynek zászlajával 1939 nyarán ötvenegynéhány társával egyetemben bevonult a Duna-parti gótikus palota üléstermébe. Az első kilépő Dr. Szendrői Kovách Gyula volt. Mint alig harmincegynéhány esztendős fiatal ügyvédet választották képviselővé és a Parlamentben hamar megtalálta az öncélúság gondolata felé vezető utat. Alig másfél esztendei szereplés után nyilatkozatot adott a kormánypárti sajtónak és bejelentette, hogy csalódott pártjában, nem ért egyet annak célkitűzéseivel és ezért kénytelen kilépni. A nyilatkozat után a Parlament legközelebbi ülésén, az ülésteremben is bejelentette előbb említett szándékát és egyben közölte, hogy felvételét kérte a kormánypártba. A kormánypárt és a baloldali sajtó egyaránt nagy lelkesedéssel fogadta Szendrői Kovách elhatározását, amelynek igazi indítóoka egyszerűen – a pénz volt. Szendrői Kovách ugyanis már kilépése előtt több árjásított zsidó vállalat igazgatósági tagságát vállalta, eljárt ügyeikben, fedezte – hogy Milotay István híressé vált kifejezésével éljünk – az Aladárokat és rövidesen maga is aktív tagja lett a mindjobban szaporodó strohmanok hatalmas táborának. Tipikus opportunista politikus volt, aki politikai karrierjének rövid öt esztendeje alatt apjától örökölt vitézi előneve ellenére is a szélsőjobboldaltól egészen a kommunista pártig ívelt. Amikor 1945-ben a kommunista hatóságok letartóztatták és népbíróság elé került, akkor azzal védekezett, hogy annakidején csak a megfigyelő tisztét töltötte be a Nyilaskeresztes Pártban és hogy mennyire híve volt a demokratikus világnézetnek, azt azzal bizonyította, hogy 1944 őszén anyagilag támogatta azt a kisgazdapárti és kommunista társaságot, amely az Erzsébet-híd budai oldalán álló Gömbös Gyula-szobrot felrobbantotta. Védekezésének meg is volt az eredménye, amennyiben a budapesti népbíróság vitéz Szendrői Kovách Gyulát, a Nyilaskeresztes Párt egykori budapesti főkerületvezetőjét, mindössze egyévi börtönre ítélte, és az ítélet kihirdetése után azonnal szabadlábra is helyezte.

A Gömbös-szobrot robbantó Szendrői Kovách példáját gyors egymásutánban követték a többiek. Ugyancsak szép frázisok kíséretében hagyta ott a pártot Keck Antal, Mohács képviselője, de róla is kiderült, hogy már kilépése előtt ötszobás irodát rendezett be számára az egyik legnagyobb budapesti szállítmányozási vállalat. A Nyilaskeresztes Pártból kilépett képviselő az elegánsan berendezett belső teremben fogadta a feleket, míg a szobájából nyíló tapéta-ajtón túl ott ült a vállalat igazi régi vezetője és onnan adta a direktívákat az általa bizonyára mélyen lenézett képviselőnek.

A harmadik büszke pártmegtagadó és kilépő ugyancsak ügyvéd volt: Dr. Kóródy Tibor. Valamikor ő szervezte meg a nyírségi hungaristákat, de a Parlamentbe való bejutás után szervezési képességeit más irányban kezdte érvényesíteni. Kijárásokat, hamis keresztleveleket, strohmanságokat, zsidó vállalatok árjásítását vállalta – mégpedig nagyban. Az egyszerű hónapos szobából alig egy esztendő leforgása alatt Stefánia úti villát varázsolt. A kommunista népbíróság Kóródyt még csak nem is helyezte vád alá. Az akkori viszonyok ezen tettükkel tulajdonképpen önmaguk felett mondottak erkölcsi ítéletet, mert ezek az ügyvédek az akkor szorongatott zsidóság érdekében nem önzetlenül, hanem súlyos pénzek zsebretevése révén próbáltak segíteni, tehát minden erkölcsi normát meghazudtoló módon jártak el a bajbajutottakkal és az üldözöttekkel szemben.

Morális ítéletüket még jobban súlyosbítja az a tény, hogy a zsidóellenes törvényeket nem a Nyilaskeresztes Párt, hanem a kormány hozta, amelynek később ők is tagjai lettek. A Nyilaskeresztes Párt parlamenti frakciója emlékének tartozunk azzal, ha megírjuk, hogy Szálasi Ferenc a legszigorúbban megtiltotta, hogy a Parlament nyilaskeresztes képviselői bármiféle gazdasági vállalkozásnak tagjai legyenek s ezáltal pártját erkölcsi síkon magasan a kormánypárt fölé emelte, amelynek tagjai a délelőtti üléseken egymás után hozták az I., 2. és 3. számú zsidótörvényeket – este pedig kiosztották egymás között a súlyos jövedelmeket jelentő gazdasági pozíciókat.

Aztán jött a háború s a belpolitikai kérdések háttérbe szorultak a külpolitikai és harctéri események mögött. A kormánypárt soraiban ülő egykor szájas németbarátokból Sztálingrád után óvatos duhajok lettek és lassan megkezdődtek a kacsingatások a baloldal felé. A Szakasits Árpád – Bajcsy-Zsilinszky Endre – Szekfű Gyula és a kommunista Kállay által létrehozott Nemzeti Front nevű ellenállási mozgalom célkitűzései egyre népszerűbbek lettek azok előtt, akiknek a politika nem szent elhivatottságot, hanem csak opportunizmust és az egyéni lehetőségek megvalósítását jelentette. S minél jobban közeledtek az oroszok, annál jobban fogyott az igazak tábora és a magyar Parlament környéke kezdett hasonló lenni a süllyedő hajóhoz. Az illegális kommunista párt földalatti kiadványaiban mind szemtelenebb kezdett lenni, s mélyen aláértékelte az utolsó magyar Parlament erkölcsi értékét. Ha voltak is egyesek, akik a hungarista vagy a Gömbös Gyula-féle politikától egészen a kommunista pártig íveltek, addig a Parlament nagy többsége erős és megingathatatlan maradt abban az elgondolásban, hogy az ország felé közeledő vörös hadsereg és az ezzel egyet jelentő szovjet impérium ellen minden erőt össze kell fogni és ha kell, egész Európa ellenére is küzdenünk kell magunkért és – Európáért.

Ennek a gondolatnak a jegyében alakult meg 1944 vészjósló őszén a pártokon felülálló parlamenti egység, amely egy táborba fogta össze a Magyar Élet Pártja (kormánypárt), a Nyilaskeresztes Párt és a többi jobboldali párt erőit. Vezetőik a kivégzett Szász Lajos, az ugyancsak kivégzett Szöllősy Jenő, az ugyancsak kivégzett Rajniss Ferenc, az ugyancsak kivégzett Reményi-Schneller Lajos, s az ugyancsak kivégzett Csia Sándor voltak. Ebből a tömörülésből alakult meg 1944 október 16-án az úgynevezett Szálasi-kormány, amely a baloldal minden elferdítési szándéka ellenére sem „nyilas", hanem nemzeti koalíciós kormány volt, amennyiben tagjai a volt kormánypárt (Magyar Élet Pártja), a Nyilaskeresztes Párt és a pártonkívüliek tagjai közül kerültek ki. Ez a koalíciós kormány a nemzet igazi egységét képviselte és munkáját egészen 1945. április 3-ig – szinte nyomon követve a Vörös Hadsereg által – becsülettel látta el.

Az utolsó parlamenti üléseket a soproni vármegyeháza nagytermében tartották meg és a magyar parlamenti élet hosszú történetében talán még nem fordultak elő olyan felemelő ülések, mint ott a hűség városában. Nem egyes pártok, hanem valóban az élethalálharcát vívó nemzet parlamentjének tragikus pillanatait tükrözték ezek az utolsó napok. Az elnöki emelvényen ott ült a legnagyobb magyar jogászi elemek egyike, a Magyar Élet Pártjának tagja: Dr. Tasnádi Nagy András. Az alelnöki tisztet Dr. Törs Tibor látta el, tehát sok mindennek volt nevezhető ez a Parlament, csak annak nem, hogy „nyilas" Parlament volt. A magyar egység nagy nehezen megszületett országgyűlése volt ez, amely a látszólagos nyugalom és a szociális egyenlőtlenségek után végre magára talált, és ha a történelem kereke másként fordult volna, bizonyosan új ösvényt vágott volna az eddigi magyar élet bozontos mezején. A gyávák, a számítók, a megalkuvók lassan elmaradtak s a volt háromszázötven tagból csak az a kétszázegynéhány maradt együtt, akik merték vállalni a tragédia útjára lépett nemzettel a sorsközösséget.

1945. április elsején az oroszok elfoglalták Kapuvárt s erőteljes iramban törtek a még szabadon lélegző nyugati megyék felé. Április 2-án már megjelentek az első orosz páncélos ékek Sopron határában és akkor, amikor már a városba becsapódtak az első orosz gránátok és a város felett orosz vadász- és bombázógépek cirkáltak, akkor még egyszer összeült az utolsó magyar Parlament 200 tagja. Az elnöklő Tasnádi Nagy András férfias, mély baritonhangja még egyszer, utoljára megnyitotta az ülést, amely mindösszesze rövid negyedóráig tartott. Senki nem szólt semmit, csak itt-ott a sorok között felhangzott egy elfojtott zokogás. Azután a fekete magyar ruhába öltözött Tasnádi Nagy András kezében megkondult az elnöki csengő s a hanghullámok tompán, tragikusan hullottak a feketébe öltözött jelenlévők lehorgasztott fejére. És még egyszer, szinte zokogva hallatszott az elnök hangja:

A magyar országgyűlés ülését bizonytalan időre berekesztem...

(Forrás: *Hungarista Tájékoztató* kiadása 1986)

Kiss Sándor:

A ZSIDÓ TÖMEGSZÉDÍTÉS PROBLÉMÁJA (1922)

Több alkalommal is rámutattam, hogy a zsidók minden vonatkozásban az uszító szerepét töltik be a nem-zsidók között. A zsidóság kapcsolata az eltartó társadalommal abban fejeződik ki, hogy **a zsidó befolyásol, véleményt formál, uszít; a társadalom csürhéi pedig figyelnek, elfogadnak, igazodnak, gondolkodnak, akarnak, cselekednek a zsidók által kitűzött irányban. Nem képzelhető olyan társadalmi megmozdulás, amelyben a zsidó a tömegek közt elvegyülve a többség által vitetné magát, mint öntudatlan együttműködő. Amely mozgalomban a zsidó jelen van, ott nyomot hagy a szelleme és determinál az akarata. Ahol a zsidót megtaláljuk, ott mindig a gondolatok, érzések, szenvedélyek, izgalmak és törekvések irányítóját ismerjük föl benne, még akkor is, ha nem játszik vezérszerepet, sőt még az olyan mozgalmakban is, amelyeket esetleg nem-zsidók kezdeményeztek és a zsidók csak utólag csatlakoztak hozzá.** A zsidók által irányított társadalmi mozgalmaknak egy különleges fajtájáról lesz szó az alábbiakban, ezeket közös néven *zsidó tömegszédítésnek* nevezzük. Tehát nem minden olyan irányzatot illetünk ezzel a névvel, amelyeknek élesztésében a zsidóknak szerepe van, hanem csupán azokat, *amelyekben a zsidóság az előzmények és körülmények logikájának, az egész helyzetnek ellentmondó, a józan emberi értelmet megcsúfoló irányzatot tud elfogadtatni a tömeggel.* A zsidók rendkívüli szuggesztív hatását minden társadalmi jelenségben megtaláljuk, de a *tömegszédítés* eseteiben valósággal csodálatraméltó ez a hatás. Ezért beszélünk a tömegszédítés problémájáról. Minden időben voltak és lesznek szellemi áramlatok, politikai és társadalmi törekvések, amelyek időlegesen megragadják a tömegek érdeklődését, de azok rendesen korszerű szükségérzésből fakadnak, összhangzásban vannak a társadalom általános *érdekeivel,* éppen ezért megvalósulnak vagy meghiúsulnak, de lassanként kikapcsolódnak a tömegek érdeklődéséből (keresztes háborúk, jobbágyfölszabadítás, irredentizmus, a revans eszméje, a keresztény kurzus stb.). A zsidó tömegszédítés egészen más természetű: célkitűzése nem esik a társadalmi fejlődés és javulás irányába; nem orvosolja a meglevő bajokat; szemmel láthatólag észellenes, kivitelezhetetlen, ártalmas és igazságtalan, mégis a tömeg jóvátehetetlenül bele van bolondulva. Lássunk különben néhány konkrét példát.

Aki csak némileg ismeri hazánk közgazdasági viszonyait, el kell fogadnia a következő tételek igazságát: 1. Csonka-Magyarország lakosainak legalább 30%-a kis- és törpebirtokos, ún. paraszt, aki földjének megmunkálásából él. Manapság ezt a réteget bátran színmagyarnak lehet tekinteni. 2. A körülbelül 6%-ra tehető zsidóság pedig, mivel produktív munkát nem folytat, hanem közvetítésből él és *minthogy fölöslegeit kizárólag saját fajuralmi céljaira fordítja,* nem tekinthető a magyar társadalom szerves részének; hanem – külön szervezetben megnyilatkozó élete és a nemzet irányában ellenséges életcélja folytán – a társadalom parazitájának. 3. A 6%-nyi zsidóság átlagjövedelme és életszínvonala messze fölülmúlja a 30%-nyi parasztság átlagjövedelmét és életszínvonalát. 4. A társadalom fogyasztó rétegeinek a megélhetését kizárólag a zsidók kooperatív szervezete nehezíti meg. Ugyanis a zsidók nemzetközi világszervezete a magyar pénz világpiaci vásárlóértékét mélyen annak itthoni vásárlóképessége alá süllyeszti, ezen a címen ők drágítják meg a külföldi importcikkek árát a leromlott valutára hivatkozva, és ugyancsak ők verik fel a hazai agrártermények árát évről-évre, mihelyt az évi termést összevásárolták, miként azt a kenyérmagvak áringadozása bizonyítja (aratáskor olcsó, ősszel drága stb.). sőt a zsidók drágítják meg a terményeket azon a rövid úton is, ami a falusi termelőtől a városi fogyasztóhoz vezet. 5. Ha tehát valaki kárhoztatni akarja a társadalmi nyomorúság okozóit, akkor elsősorban a zsidók ellen kell fordulnia három okból is: először, mert ők élnek Csonka-Magyarországon a legnagyobb jólétben, másodszor, mert ők a tulajdonképpeni árdrágítók, mint közvetítők, harmadszor, mivel ők nem magyarok, hanem idegenek. 6. Viszont az állítólagos parasztjólétet nem lehet kárhoztatni a köznyomorúság okozójául: először azért, mert az meg sem közelíti a zsidóságnak mindenki előtt ismeretes, élvezetekben fuldokló jólétét, másodszor, mert a paraszt nem tehet arról, hogy a zsidóspekuláció mindennek fölveri az árát, harmadszor azért, mert a józan ész szerint föl sem tehető, hogy egy megnyomorított és kifosztott nemzetnek több, mint 30%-a (parasztokhoz számítva e tekintetben a *nagybirtokosokat és más nagytőkéseket is*) csakugyan jólétben éljen, vagy legvégül, ha igaz volna is a parasztok jóléte, azon minden igaz magyarnak örülnie kellene, nem kárhozatnia azt. Ha tehát a nemzet 30%-át jelentő parasztság csakugyan jólétben élne, mindent el kellene követnünk, hogy ez a parasztjólét fenntartassék és fokoztassék, mert ez a magyarság boldogulását jelenti. Egyszersmind arra kellene minden magyarnak törekednie, hogy a nyomorgó társadalmi osztályok nélkülözésein azzal segítsünk, hogy nekik juttatjuk mindazon fölöslegeket, amiket a progresszív megadóztatás, az uzsora megszüntetése, a munkabér-politika stb. által a dúskálkodó *idegen fajtól* elvonhatunk. Ha a 6%-nyi zsidóságtól törvényhozási és társadalmi intézkedésekkel el tudnánk vonni annyi zsákmányjövedelmet, hogy ezáltal a zsidóság életszínvonala lesüllyedne a 30%-nyi parasztság életnívójára, rögtön megszűnne minden tisztviselői és munkásnyomor, mert az élősködő zsidóság zsákmányfölöslege elegendő volna arra, hogy a nélkülöző néposztályok életszínvonalát azonos szintre emelje a parasztokéval és még amellett a zsidóknak sem volna okuk panaszkodni. Ha a zsidóságtól kicsikarhatnánk azt a zsákmányjövedelmet, ami fedezi az ő bujálkodó és dőzsölő életmódjuk költségeit, saját fajvéreink nyomorát enyhíthetnénk azzal, amit elveszünk az idegentől. Ellenben, ha véget vetnénk az állítólagos parasztjólétnek, senki sem biztosíthatna bennünket afelől, hogy ennek a nyomorgó néprétegek látnák a hasznát, nem pedig a termelők és a fogyasztók közötti élősködő zsidóság. Ezek a meggondolások minden józaneszű ember előtt világosak, mert a következtetések kiindulópontjai mindenkinek egyformán hozzáférhetők és az összefüggések annyira egyszerűek, hogy akárki könnyen áttekintheti azokat. A taglalt kérdésben tehát világosfejű embernek nem lehet más álláspontja: örülni kell az általános parasztjólétnek, aki hiszi, hogy van ilyen (hozzáteszem, hogy rosszul hiszi) és kárhoztatni kell a zsidó árdrágítást, valutaspekulációt, népnyúzást és dőzsölést. Ezzel szemben mit tapasztalunk? *A falusi tanító, a mesterember, a 'keresztény politikus', a 'kisgazdapárti képviselő', az ország minden rendű és rangú lakosa, tele torokkal szidja a parasztot a megélhetési nehézségek miatt...* Azok a politikusok és társadalmi vezéremberek, nem is szólva a tucatemberek óriási tömegéről, akik a magyar faj megmentését és gazdasági megerősítését hirdetik programjukban, a zsidók uszítására a parasztok hazudott jóléte ellen dörögnek és a parasztban szeretnék megnyomorítani a dolgos, küszködő és becsületes adófizető magyart, ellenben védik vagy elhallgatják a zsidót, a herét, az árdrágítót, a népnyúzót, a jövedelmét eltitkolót, az adócsalót, az ellenséges idegent. Ha vitára kelünk egy-egy értelmesebb emberrel, összes tételeink helyességét elismeri, belátja, hogy a zsidó miatt van az általános népnyomor, hogy kötelességünk megvédelmezni saját fajtánkat az uzsoraszedés ellen, de néhány perc múlva fordul egyet a logikája és megint elkezdi ócsárolni a parasztot. Látnivaló, hogy a nem-zsidók elméjében a zsidók befolyására egy olyan bizarr logikai mechanizmus alakult ki, amely minden kilendítés után újra meg újra visszafordul hegyével a paraszt felé, mint a mágnestű vége az északi sarok felé. Az emberek úgy beszélnek a parasztuzsoráról, mintha mindenkinek az elméjében egy fonográflemez lett volna elhelyezve, amely a kérdés legóvatosabb érintésére forogni és darálni kezd, mint a bolond óra. A parasztjólét megítélésében tehát az emberek nem a saját józan eszükre támaszkodnak, hanem papagájmódra karattyolják azt a fölfogást, amellyel a zsidóság impregnálta az agyvelejüket. A problémát tehát így fogalmazhatjuk meg: miként sikerült a zsidóknak a parasztokra terelni a közgyűlöletet olyan állapotokért, amelyeknek az előidézői kizárólag maguk a zsidók, miként sikerült ez a tapasztalatok és a józan ész világos logikája ellen? Ez a zsidó tömegszédítés egyik esete, amit nem tudunk megmagyarázni, ha el nem ismerjük, hogy a 6%-nyi zsidóság valami tekintetben tökéletesebb faj, mint a 94% nem-zsidó.

Más példa. Amikor a zsidók 1918-ban megcsinálták a forradalmat, szívvel-lélekkel azon agitáltak, hogy a nemzet a Habsburg-házat detronizálja. Ez sikerült is akkori óhajtásuk szerint: a Habsburg-ház elvesztette Magyarországot. Ezt a forradalmat a zsidó nagytőke készítette elő. Végrehajtói zsidó uszítók voltak, a zsidó sajtóval egyetemben. Figyelemreméltó jelenség, hogy a forradalom részeseit mostanáig ugyanaz a zsidó nagytőke és zsidó sajtó védelmezi és dicsőíti minden telhető erővel. Annál csudálatosabb, amikor azt látjuk, hogy ugyanez a zsidó nagytőke és zsidó sajtó jelenleg legitimizmust hirdet, követeli a Habsburg-ház restaurációját és tagadja a nemzetnek azt a jogát, hogy a reá erőszakolt új helyzetben érdekének megfelelően határozzon jövő sorsa felől. Már most ebben a jelenségben két csodálatos mozzanat van. Az egyik a zsidók kétszínű viselkedése, a másik, hogy a nem-zsidók békén tűrik ezt a sátáni szélhámoskodást. Ugyanazok a zsidók, akik a forradalmat előkészítették, megcsinálták és jelenleg is védelmezik, sőt titokban új forradalmat élesztenek szüntelenül, ezzel egyidőben a legszélsőségesebb legitimista álláspontot képviselik alkotmányjogi tekintetben. Tehát ugyanazon időben hirdetnek két egymással tökéletesen ellentétes, egymást teljesen kizáró álláspontot. Ez az *erkölcsi kontrasztjelenség* annyira tipikusan zsidó, hogy semmiféle más fajban nem található meg ilyen rikító élességgel, hanem csak az emberiség legaljasabb söpredékénél, a zsidókkal oly közeli rokonlelkű zsebmetszők, csirkefogók és szélhámosok körében. A zsidóknak azonban ez oly lényeges faji vonása, hogy a zsidó élet összes vonatkozásában megnyilvánul. Például ugyanaz a zsidósajtó védelmezi és erőszakolja a kapitalizmust és azzal egyidőben szolgálja és hirdeti a szocializmust. Vagy a zsidó tőke és a zsidósajtó támogatja a „kisgazda pártot", de minden lehető módon izgat a kisgazdatársadalom ellen. *Egyenlőség* című fajvédelmi lapjuk egy és ugyanazon számban hirdeti, hogy a zsidó nem faj, csak felekezet, miközben a sokat üldözött zsidó fajról, a zsidó nép fajiságáról beszél. Csoda-e, ha ez az ellentmondásokban cikázó faji lélek az irodalomban *üvöltő-csend, fekete-fény, szentséges-bűn,* s más efféle stilisztikai kontrasztban keresi a költőiséget. A zsidó lélek hihetetlen képlékenysége, minden veszedelemből kisurranó kígyóügyessége közvetlen folyománya ennek a ripők, szemberöhögő *erkölcsi kontrasztot teremtő* tehetségnek, amely arra képesíti a zsidót, hogy necsak rövid egymásutánban, de egy és ugyanazon percben is kétféle alakban tudjon bűvészkedni. Visszatérve a forradalom és legitimizmus egyidejű pártolására, bámulattal kell megállapítanunk a gojok egykedvű magatartását ezen kontrasztjelenséggel szemben. Annál különösebb ez, minthogy a gojok nem szoktak egymásnak megbocsátani ilyen következetlenséget. A nem-zsidók még akkor is a legmélyebb megvetéssel illetik egymást, ha bizonyos tisztes időbeli távolság választja el egymástól az ellentmondásos magatartás két esetét: elvtelenség, következetlenség, megbízhatatlanság, jellemtelenség stb. minősítésekkel illetik az ilyen magaviseletet. Ha a forradalmat nem-zsidók csinálták volna és most annyi pokoli kínszenvedés, veszteség, kárvallás után, mint amennyit a forradalom ránk zúdított, ugyanazok a gojok előállnának s a forradalmat védelmezve és dicsérve hozzálátnának visszacsinálni a forradalomnak az egyetlen, bár kétes értékű eredményét, a fellázadó néphaharag darabokra tépné azokat a gazembereket. Ámde a forradalmat zsidók csinálták, azok védelmezik s ugyancsak a zsidók erőszakolják mindenáron a Habsburg-restaurációt. És ezt a nép természetesnek tartja, ezen nem ütközik meg, sőt a politikus grófok és főpapok hajlandóak a zsidókkal szövetségre lépni, valószínűleg azon szent meggyőződésben, hogy ebből a szövetségből ők legalább akkora hasznot látnak, mint a zsidók. Itt a zsidó tömegszédítésnek ismét egy megmagyarázhatatlan problémája van előttünk, amelyet röviden így lehetne szavakba foglalni: Mi az oka annak, hogy a zsidóság magaviseletében nyilvánuló óriási ellentmondás ▶

► nem szúrt szemet a tömegnek, sőt ugyanolyan vakon beleszédült a legitimista uszítás hálójába, mint annak idején a forradalomba? **A gojok se látnak, se hallanak, esztelen odaadással mennek a zsidók után, mintha azok mind apostolok volnának.** Pedig nyilvánvaló, hogy a zsidók legitimizmusa nem cél nélkül való. Ők a magyarság öntudatra ébredését, az ún. 'keresztény' Magyarországot akarják ezzel elsöpörni örökre. A mi zsidaink a legszorosabb összeköttetésben és együttműködésben vannak a nagy- és kisantant zsidóságával, akik szüntelenül ellenünk ingerlik a megszálló hatalmakat. Ámde a szerb, oláh, cseh és osztrák megszálló hatalmak sokkal becsületesebb ellenségei Magyarországnak, mint saját zsidaink, mert azok őszintén megmondják, hogy a királypuccs sikerét minden oldalról ellenünk irányuló támadás és az egész ország teljes felosztása követné nyomon. De ezek a tömegszédítő boszorkányok, akik nagyon jól tudják, milyen törekvésre uszítanak az ő fajvéreik a demarkációs vonalakon túl, mégis idehaza királypuccsot élesztgetnek, hogy előkészítsék az ország végleges felosztását s ezzel örökre véget vessenek a népek ébresztésében *nagy hatással fenyegető fölébredt Magyarországnak.* És noha mindez egészen világos a zsidó tőkének és a zsidósajtónak a háborús, forradalmi, kommunista, oláh megszállás alatti és jelenlegi magaviselete után, mégis a zsidók magukhoz tudják szédíteni nemcsak a tömeget, hanem a fanatikus főpapokat és a hiú mágnásokat is.

Bármilyen legyen is valakinek a pártállása közgazdasági és politikai tekintetben, be kell látnia, hogy az említett példákban a tömeg viselkedése fonák és érthetetlen a körülmények és előzmények logikájával szemben. Az is nyilvánvaló, hogy ezt a tömeglélektani paradoxont nem magyarázza meg kielégítően az, ha emiatt a zsidó befolyást okoljuk. Elvégre föl lehet tenni a kérdést: **miért győz minden kérdésben és minden tömegmozgalomban a zsidó befolyás, miért nem győz már egyszer a tízszer, hússzor akkora nem-zsidó tömeg érdeke, belátása és befolyása?** De ugyanezt a tömegpszichológiai paradoxont tapasztaljuk még számos más esetben. Legtanulságosabb példákkal szolgál a kommunizmus hazai és nemzetközi szerepe. Amikor a zsidók megcsinálták hazánkban az októberi forradalmat, azzal a jelszóval züllesztették szét a hadsereget, hogy örök békét akarnak és véget akarnak vetni az idegen érdekekért folytatott vérontásnak. Akkoriban mindenki belátta, hogy ennek kikerülhetetlen folyománya volt az ország területének a megszállása a kisantant államok részéről, amit még azzal is elősegített a forradalmi kormány, hogy egyenesen megtiltotta az itt-ott jelentkező ellenállást. Ámde ugyanaz a zsidó boszorkányfalka 3-4 hónappal ezután megszervezte az új hadsereget ugyanazon proletár tömegekből, amelyek a lehető legkomolyabban vették a világbékét és azt az elvet, hogy idegen célokért nem érdemes vért ontani. Alig félév múlva ugyanezen hadseregbomlasztó zsidósátánok újra háborúba tudták hajszolni a világbékével uszított százezreket a csehek és oláhok ellen, sokkal kilátástalanabb körülmények közt, sokkal hitványabb élelmezési, ellátási és utánpótlási föltételek mellett. És még hogy nagyobb legyen a paradoxon, abban tűzték ki a háború célját, hogy segítséget kell nyújtani a megtámadott országok proletár millióinak a fölszabadulásához, tehát a legtipikusabb idegen (sőt ellenséges) érdekekért kellett fegyvert fogni. A háborúba uszított proletártömegek láthatták volna, hogy itthon kutya baja sem történik a háborús vérontáson meghízott zsidó kapitalizmusnak, pedig bizonyosan emiatt fogadták oly mohón a forradalmat, ha mindezt nem is látták világosan, viszont új háborúba keveredtek az idegen országok kapitalistáival az idegen, sőt ellenséges proletártömegek érdekében, akik pedig nem is kértek segítséget. Ez is a zsidó tömegszédítés egyik tipikus esete.

Aki figyelemre méltatja a néphangulatot és módjában van ezzel megismerkedni, meggyőződhetik, hogy a proletártömegben manapság semmivel sem kisebb a kommunista hajlandóság, mint a forradalom idejében volt. Ebben megint olyan tömeglélektani paradoxon nyilvánul meg, ami méltán sorakozik érthetetlenség dolgában az előbbiek mellé. A proletárság mai nemzedéke tanúja volt annak, hogy micsoda nyomort, nélkülözést és felfordulást hozott magával a kommunizmus. Mi az oka mégis, hogy a proletártömegek most sem ábrándultak ki a zsidókommunizmus csalárdságából, és ma is óhajtják annak visszatértét? A zsidó szociáldemokrata párt visszahódította régi százezreit és manapság épp oly föltétlen befolyással uralkodik rajta, mint a kommunizmus előtt. Hogyan lehet azt megérteni, hogy a szörnyű történtek után a tömegek nem ábrándultak ki a népcsalókból és megbocsátottak nekik minden közbeeső csalárdságot? Hiszen közismert tömeglélektani törvény a néplélek állhatatlansága. Homokra épít, ki a néphangulatra épít, azt tartja a közmondás. A néplelket a legkisebb fiaskó kiábrándítja és cserben hagyja vezéreit; félrevezetés gyanúja esetén pedig a tömeg véres bosszút szokott állni: ezt igazolja az egész világtörténet. *Valóban kivétel nélkül így van, míg csak zsidó nincs a játékban.* Mihelyt a zsidóboszorkányság befolyásolja a néplelket, rögtön fejetetejére áll minden tömeglélektani törvény. Például a keresztény 'kurzusból' kiábrándultak a tömegek végérvényesen és helyrehozhatatlanul, mert nem tudta megvalósítani, amit ígért. A proletárok tízezrei a szószátyár és hálaistenkedő keresztény szocializmust kezdettől fogva elkerülték, vagy megundorodva ott hagyták néhány hónap alatt és visszatértek a zsidószocializmushoz. Hát ez utóbbi nem csapta be a népet? De becsapta, mert a milliók helyzetén egy hajszálnyit sem könnyített, csak rontott. A zsidókapitalizmust nemcsak hogy meg nem törte, de meg is erősítette. A kommunista vérengzés áldozatai közt sem volt egyetlen zsidókapitalista, hadicsaló, árdrágító, valutaspekuláns, vagy egyéb népnyúzó, ellenben összes áldozatai keresztény proletárok vagy olyan keresztények voltak, akik társadalmi helyzetüknél fogva sokkal közelebb álltak a proletárokhoz, mint a kapitalistákhoz. Hát ennyi eszméltető tanulság után, miként lehet még bízni a zsidókommunizmusban? És a tömegek mégis bíznak benne, mert a zsidó tömegszédítés boszorkányos erejű, ellenállhatatlan. **A zsidóság a néphangulatra építi fajuralmi terveit, mégsem homokra épít, hanem gránit talajra:** megcáfolja a tömeglélektan törvényét.

De próbáljuk még taglalni a bolsevizmust, mint világjelenséget. A történelem sohasem látott olyan pokoli méretű katasztrófát, mint az oroszországi zsidókommunizmus. Elgondolni is szörnyű, micsoda jóvátehetetlen pusztítást végeztek a zsidók történelmi, erkölcsi és kulturális értékekben. A régi orosz fajiságot annyira szétrohasztották, hogy az nem restaurálható többé. Az orosz intelligenciát kiirtották a szó szoros értelmében, miként azt a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei ajánlják azon nyilvánvaló célzattal, hogy a vezetőitől megfosztott orosz nép örökre ki legyen szolgáltatva a könyörtelen zsidó-parazita zsarnokságnak. De ne is beszéljünk a katasztrófának erről az oldaláról, minthogy ez, a dolog természeténél fogva, kevésbé fájhat a proletároknak. Ámde a zsidókommunizmus magát az orosz proletáriátust is oly iszonyú nyomorba süllyesztette, hogy az egykor gazdag országban százezrek hullanak el éhségtől, betegségtől és fegyvertől épp a legalsóbb néprétegből. Már most, bármiféle más hatalom hozta volna az orosz népre ezt a gyehennát, nem menekülhetett volna meg az általános lázadástól, mert a nép ráeszmélt volna, hogy összefüggés van az ínség és a rendszer között. A cárizmus 200 esztendő alatt nem okozott összesen annyi szenvedést, vérengzést és nyomort, mint a négyesztendős zsidórémuralom, mégis hány lázadással kellett megküzdenie! Hány merénylet történt évről-évre cárok, nagyhercegek, miniszterek, kormányzók és tábornokok ellen. Ezzel szemben Lenin, Trockij és a többi zsidókommunista biztonságot élveznek, miként nálunk Kun Béla és társai. Mi az oka annak, hogy a zsidók fent tudják tartani terrorisztikus uralmukat sokkal nehezebb föltételek közt, sokkal igazságtalanabb politika mellett, mint a cárok annakidején. Nálunk a zsidók azzal szokták elriasztani a kormányokat minden erősebb rendszabálytól, minden energikus megszorítástól: „vigyázzanak a hatalmon lévők, a politikájuk visszafelé sül el, mert *minél nagyobb az elnyomás, annál erősebb a visszahatás".* Ma már ezt a kormányzati maximát megtaláljuk minden történeti könyvben, lépten-nyomon olvassuk az újságokban, tehát úgy látszik, néplélektani törvényt fejez ki. Sőt ezen az alapon várják a felületesen gondolkodók napról-napra az orosz kommunizmus összeomlását. Jól van, fogadjuk el a maximát néplélektani igazságnak; de akkor ki magyarázza meg, hogy a zsidóbolsevizmussal szemben miért nem válik be az a tömeglélektani törvény, amely minden más esetben érvényesnek bizonyul? Úgy látszik, a zsidó tömegszédítés tényezőivel szemben tehetetlenek a tömeglélek közismert erői. A zsidóuralom hathatósabb eszközökkel dolgozik, mint akármely más uralom, mert uralkodik még a történelemből megállapított általános tömeglélektani törvényeken is. Nem ilyen rikító, de ugyanilyen meggyőző tanulságokkal szolgál a békés társadalmak politikai élete is. Angliában, Franciaországban, Amerikában, Németországban, Olaszországban, Magyarországon, szóval az egész művelt világon vagy száz esztendő óta egymást fölváltva buktak meg a különböző politikai irányzatú kormányok. Bukásuk oka mindig kormányzati programjuk egyik vagy másik pontja volt, akárhányszor olyan jelentéktelen semmiség, aminek egyáltalában nem volt kihatása a nemzet és a társadalom boldogulására. **De soha sem bukott még meg kormány a zsidó érdekek pártfogása miatt, pedig ez minden kormány szociális, gazdasági és kulturális politikájában benne volt!** Nincs olyan politikai irányzat, amely egyszer vagy máskor meg ne bukott volna; mert pl. sokszor igen rövid idő alatt a legellentétesebb irányok lejárták magukat, de a **zsidópártolás programja sohase bukott együtt a népszerűtlenné vált politika többi programpontjával, ez az egy elv mindig uralmon maradt** és alkotórészévé lett a győzelemre jutott kormányzat új politikájának. Most vagyunk tanúi annak, miként válik nyíltan hirdetett alkatelemévé a magyarországi ún. 'keresztény' kormányzatnak is. **Honnan van az, hogy ez az egy politikai elv, a zsidópártolás politikája, nem bukhat meg soha az egész világon? Miért nem bukhat meg soha sem egy kormányzat vagy politikai párt zsidópártolás miatt, hát olyan nagy istenáldás a zsidóság a világ népeire?** Ebben is a zsidó tömegszédítés problémáját látom.

A zsidókommunista uralom szörnyűségeit ma már ismeri az egész művelt világ, tehát mi sem volna természetesebb, minthogy egyértelműen fegyverbe szálljon ellene az egész emberiség és véget vessen az orosz nép kínszenvedéseinek. Hiszen a tapasztaltak után egyforma érdeke a polgárnak és munkásnak, hogy ez a szörnyű betegség az egész világon megszűnjön. És mit látunk mégis? A világ proletárjainak egyre nagyobb tömegeit veszik rá a zsidók, még a gazdag és győztes antant államokban is, hogy a kommunista programot magukévá tegyék és csatlakozzanak a *III. Internacionáléhoz.* Viszont a zsidók meg tudták győzni az egész világ kapitalista kormányait, hogy nem szabad beavatkozni Oroszország belügyeibe; sőt a világgazdaság bajainak orvoslása végett keresni kell Szovjet-Oroszországgal a gazdasági és kereskedelmi kapcsolat fölvételét. Ez a magyarázata annak, hogy a világforradalom propagandája mindenütt mérföldlépő csizmákkal halad előre és a népek elbűvölten és rémülettel várják, mikor szakad már rájuk a leírásokból jól ismert bolseviki pokol. A tömegszédítés problémája itt így formulázható: eredményeiből láthatja és megértheti az egész világ, mit jelent a bolseviki zsidórémuralom munkásra és polgárra egyaránt, mi az oka mégis, hogy zsidó befolyásra mindkettő a maga módján közreműködni tud azon, hogy ez a világveszedelem bekövetkezzék? Ki tudja megmagyarázni ezt a tömeglélektani paradoxont a történelmi esetek példájával? Annak idején összefogott a világ a hunok ellen, összefogott a törökök ellen, a középponti hatalmak ellen stb., miért nem fog most össze az orosz bolsevizmus ellen? Az nem kielégítő magyarázat, hogy a zsidók így befolyásolják a tömeget, mert akkor azt kell megmagyarázni, **miért éppen a zsidók tudnak befolyásolni, akik hazudnak, miért nem tud az a kevés tisztánlátó ember, aki nem hazudik.** Hiszen azt tartják, a hazug embert könnyebb utolérni, mint a sánta kutyát. Ez megint olyan szabály, ami egészen helytálló, míg nem zsidókról van szó. Hány közéleti nagyság, társadalmi és politikai irányzat bukik meg amiatt, mert hazugnak bizonyult? Miért nem éri ez a sors a zsidókommunizmus hirdetőit, akiknek szemfényvesztő hazugságait milliók pusztulása bizonyítja? Tömeglélektani törvényt fejez ki az a megállapítás is, hogy az egyszer hazudónak nem hisznek az emberek, ha százszor igazat beszél is. **Mi az oka, hogy a százszor hazudó zsidónak elhiszik a százegyedik hazugságot is?**

Néhány példában rámutattam a zsidó tömegszédítés problémájára, anélkül, hogy magyarázatot adtam volna e jelenségre. Kérek mindenkit, akinek hivatottsága van a tömeglélektani problémák boncolására, járuljon hozzá a kérdés megoldásához, hogy a védekezés módszertanát az együttes elemzés alapján megállapítsuk. Természetesen csak az olyan magyarázat tekinthető komolynak és tudományosnak, amely az összes ellentmondást ugyanazokból a lélektani tényezőkből származtatni tudja, és minden problémának azonos érvekre támaszkodó magyarázatát tudja nyújtani, szóval az összes kérdést egyszerre átfogó megoldáshoz segít és nem vész el a részmagyarázatok labirintusában.

(Forrás: *A Cél* 1922 február-március)

KONKORDÁTUM A SZENTSZÉK ÉS A NÉMET BIRODALOM KÖZÖTT

(1933. július 20.)

Őszentsége, XI. Piusz Pápa és a Német Birodalom elnöke, attól a közös vágytól indítva, hogy megszilárdítsák és erősítsék a Szentszék és a Német Birodalom közötti baráti kapcsolatokat, szabályozni kívánják a katolikus egyház és az állam közötti viszonyt a Német Birodalom egész területére, állandó jelleggel és mindkét fél számára elfogadható alapon. Elhatározták, hogy ünnepélyes megállapodást kötnek, amely ki fogja egészíteni a konkordátumokat, amelyeket bizonyos egyes német államokkal kötöttek, és biztosítani fogja a többi állam részére a megfelelő problémáik alapvetően egyöntetű kezelését.

E célból:

Őszentsége, XI. Piusz Pápa kinevezte teljhatalmú megbízottjának Őeminenciáját, Főtisztelendő Eugenio Pacelli urat, az államtitkárát.

A Német Birodalom elnöke kinevezte teljhatalmú megbízottjának a Német Birodalom kancellárhelyettesét, Franz von Papen urat.

Akik, miután kicserélték megbízó leveleiket, és azokat kellő és megfelelő formában kiállítottnak találták, megegyeztek a következő cikkelyekben.

1. cikkely

A Német Birodalom garantálja a katolikus vallás megvallásának és nyilvános gyakorlásának szabadságát.

Elismeri a katolikus egyház jogát, hogy a mindenkire alkalmazható törvények határán belül függetlenül irányítsa és szabályozza a maga ügyeit, és a saját illetékességének keretén belül közzétegyen törvényeket és rendelkezéseket, amelyek a saját tagjait kötelezik.

2. cikkely

A Bajorországgal (1924), Poroszországgal (1929) és Badennel (1932) kötött konkordátumok érvényben maradnak, és a katolikus egyháznak azokban elismert jogai változatlanul biztosítva vannak az érintett országok területén belül. A többi állam részére a jelen konkordátum által tartalmazott egyezmények a maguk egészében érvénybe lépnek. Ez utóbbiak kötelezik a fent nevezett államokat is, amennyiben a regionális konkordátumban nem szabályozott témákat érintenek, vagy már megkötött egyezményt egészítenek ki.

A jövőben a Német Birodalom államaival regionális konkordátumok csak a birodalmi kormánnyal való egyezményekkel köthetők.

3. cikkely

A Szentszék és a Német Birodalom közötti jó kapcsolatok elősegítése érdekében egy apostoli nuncius lesz jelen a Német Birodalom fővárosában és a Német Birodalomnak egy követe a Szentszéknél, mint azelőtt.

4. cikkely

A Szentszék teljes szabadságot élvez Németországban a katolikus egyház püspökeivel, papjaival és más tagjaival kapcsolataiban és levelezésében. Ugyanez vonatkozik a püspökökre és más egyházmegyei tisztségviselőkre a hívőkkel kapcsolatot tartva, minden olyan témakörben, ami a lelkipásztori hivatalukhoz tartozik.

Az instrukciók, rendelkezések, pasztorális levelek, a hivatalos egyházmegyei újságok és az egyházi hatóságok által az illetékességük keretén belül (1. cikkely, 2. bekezdés) kiadott, a hívők lelki irányítására vonatkozó más megnyilatkozások akadályoztatás nélkül közzétehetők és az eddig szokásos formában a hívők tudomására hozhatók.

5. cikkely

A papság a lelki tevékenységei gyakorlásában ugyanolyan módon élvezi az állam támogatását, mint az állami hivatalnokok. Az állam eljárást fog indítani az állami jog általános rendelkezéseivel összhangban minden bántalmazás ellen, ami a papokat személyükben érinti, vagy egyházi jellegük ellen irányul, és eljárást indít a hivatali kötelességeikbe való bármilyen beavatkozás ellen, illetve szükség esetén hivatalos védelmet fog nyújtani.

6. cikkely

A klerikusok és a szerzetesek mentesek minden közhivatali állás vállalásának kötelezettségétől és minden olyan kötelezettségtől, ami a kánonjog rendelkezései szerint összeférhetetlen a klerikusi vagy a szerzetesi állapottal. Ez különösen a közigazgatási tisztviselői, esküdtszéki, adóhivatalnoki állásokra és a Fiskális Bíróság tagságára vonatkozik.

7. cikkely

Egy kinevezés vagy hivatal elfogadása az államban vagy az államtól függő bármely nyilvánosan létesített testületben, megköveteli a papság esetében az egyénre vonatkozólag az egyházmegyei Ordinárius „nihil obstat" engedélyét, valamint azon hely Ordináriusának engedélyét, ahol a nyilvánosan létesített testület található. A „nihil obstat" engedély bármikor visszavonható az egyházi érdekeket érintő súlyos okok miatt.

8. cikkely

A papság hivatali bevétele mentes a zálogolástól, ugyanolyan mértékben, mint a Birodalom és az állam tisztviselőinek hivatalos fizetése.

9. cikkely

Bírósági és más hivatalnokok nem követelhetik a papoktól az olyan információk közlését, amelyeket a lelkek gondozásának gyakorlása során bíztak rájuk, és amelyek ennélfogva a lelkipásztori titoktartás kötelezettsége alá esnek.

10. cikkely

Reverendának vagy szerzetesi habitusnak viselése laikusok, vagy olyan klerikusok, illetve szerzetesek részéről, akiknek ezek viselését megtiltotta az illetékes egyházi hatóság és ezt hivatalosan közölte az állami hatósággal, ugyanolyan büntetéssel sújtandó az állam részéről, mint a katonai egyenruhával való visszaélés.

11. cikkely

A katolikus egyház egyházmegyéinek szervezete és határainak megállapítása a Német Birodalomban érvényben marad. Egy egyházmegyének, egyházi provinciának vagy más egyházmegyei határvonalaknak olyan átrendezései, amelyek a jövőben tanácsosnak fognak tűnni, amennyiben egy német állam határain belüli változásokat tartalmaznak, az érintett állam kormánya egyetértésével történnek.

Azok az átrendezések és módosítások, amelyek túlterjednek egy német állam határain, megkövetelik a birodalmi kormány egyetértését, amelynek feladata lesz biztosítani a kérdéses regionális kormány beleegyezését. Ugyanez vonatkozik a több német államot érintő egyházi provinciák átrendezéseire és módosításaira. A fenti feltételek nem vonatkoznak olyan egyházi határokra, amelyek kizárólag helyi lelkipásztori érdekekből lettek megállapítva.

A Német Birodalmon belüli bármely területi újjászervezés esetén a birodalmi kormány érintkezésbe lép a Szentszékkel a szervezés átrendezése és az egyházmegyék határainak megállapítása céljából.

12. cikkely

A 11. szakasz rendelkezéseinek kötelezettsége nélkül, egyházi hivatalok szabadon létesíthetők és megváltoztathatók, ha ez nem igényli állami anyagi eszközök ráfordítását. A plébániák létesítése és módosítása olyan elvek alapján fog történni, amelyekkel a megyés püspökök egyetértenek, és amelyek szerint a birodalmi kormány igyekszik biztosítani a lehetőség szerinti egyöntetű bánásmódot az egyes német állami kormányok részéről.

13. cikkely

A katolikus plébániák, plébániai és egyházmegyei társaságok, érsekségek, püspökségek és a káptalanok, a szerzetesrendek és kongregációk, valamint az intézmények, az alapítványok és a tulajdon, amelyek egyházi hatalom igazgatása alatt állnak, meg fogják tartani, illetve megszerzik jogi illetékességüket a polgári területen a polgári jog általános előírásai szerint. Nyilvánosan elismert testületek maradnak, amennyiben ilyenek voltak eddig; hasonló jogok adhatók a többi testületnek is, összhangban azokkal a jogi rendelkezésekkel, amik mindenkire vonatkoznak.

14. cikkely

Elvi kérdésként az egyház fenntartja a szabad kinevezés jogát minden egyházi hivatalra és javadalomra az állam vagy a polgári közösségek együttműködése nélkül, amennyiben nem lettek más rendelkezések téve a 2. cikkelyben említett korábbi konkordátumokban. A freiburgi érseki székre (Felső-Rajnai Érsekség) készített szabályozás annak rendje és módja szerint alkalmazandó a rottenburgi és mainzi suffraganeus (segéd-) püspökségre, valamint a meisseni püspökségre. Ami Rottenburgot és Mainzot illeti, ugyanaz a szabályozás érvényes a székesegyházi káptalan tagjainak kinevezéseire és az utódajánlási jog gyakorlására.

Továbbá, a Szentszék és a Német Birodalom egyetértenek a következő pontokban:

1. A katolikus klerikusoknak, akik egyházi hivatalt töltenek be Németországban, vagy akik lelkipásztori vagy oktatási funkciókat gyakorolnak:

a) német állampolgároknak kell lenniük.

b) német középiskolai végzettséggel kell rendelkezniük.

c) legalább 3 évig kell filozófiát és teológiát tanulniuk egy német állami egyetemen, illetve német egyházi főiskolán vagy egy római pápai egyetemen.

2. Érsekeket, utódlási joggal rendelkező segédpüspököket megnevező, vagy „praelatus nulliust" [alattvaló nélküli prelátust] kinevező bullát nem bocsátanak ki addig, amíg a kinevezett neve nincs előterjesztve az érintett terület nemzeti kormányának, és amíg nem bizonyosodott be, hogy nincs a kinevezés ellen általános politikai természetű ellenvetés.

Az egyház és az állam közötti megegyezés esetén az 1. pont a,b (és c) bekezdésétől el lehet tekinteni, illetve ezek figyelmen kívül hagyhatók.

15. cikkely

A szerzetesrendek és kongregációk nincsenek alávetve semmilyen speciális korlátozásnak az állam részéről, sem az alapításukat, különféle intézményeik létesítését, taglétszámukat, tagjaik kiválasztását illetően (kivéve e cikkely 2. bekezdését), sem lelkipásztori tevékenységüket, oktatásukat, beteggondozásukat, karitatív munkájukat, ügyeik irányítását és birtokaik kezelését tekintve.

Azon szerzetesi elöljáróknak, akiknek a székhelye Németországon belül van, német állampolgároknak kell lenniük. A szerzetesrendek azon provinciálisainak és más elöljáróinak, akiknek a székhelye Németországon kívül van, joguk van látogatni a Németországon belüli intézményeiket.

A Szentszék törekszik biztosítani, hogy a Német Birodalmon belüli rendházak provinciális szervezetei olyanok legyenek, hogy – amennyire lehetséges – német intézmények ne kerüljenek külföldi provinciák joghatósága alá. A birodalmi kormánnyal egyezmények köthetők olyan esetekben, ahol a házak kis száma egy külön német provinciát célszerűtlenné tesz, vagy ahol speciális okok indokolják egy olyan provincia fenntartását, amelynek szilárdan intézményesült és történelmi múltja van.

16. cikkely

Mielőtt a püspökök elkezdik egyházmegyéjük irányítását, hűségesküt kell tenniük az illető állam birodalmi képviselője, vagy a Birodalom elnöke előtt, a következő formula szerint: „Isten és a szent evangélium előtt esküszöm és hűséget ígérek a Német Birodalom és … államnak. Esküszöm és tiszteletet ígérek a törvényesen megalakult kormánynak, és azon leszek, hogy egyházmegyém papsága is tisztelje azt. Lelki kötelességeim teljesítése során és a Német Birodalom jólétével és érdekeivel való törődésemben igyekszem elkerülni minden ártalmas cselekedetet, amely veszélyeztetheti a Birodalmat."

17. cikkely

A katolikus egyház tulajdona és nyilvános testületeinek egyéb jogai, intézményei, alapítványai és társulatai, a szerzett jogaikat illetően, az ország közjogának megfelelően garantálva vannak. Az illetékes egyházi hatóságok előzetes beleegyezése nélkül semmilyen okból, sohasem lehet lerombolni egyetlen olyan épületet sem, amelyet nyilvános istentiszteletre szántak.

18. cikkely

Ha szükségessé válik abrogálni [hatályon kívül helyezni] az államnak az egyház iránti; a jog, egyezmény vagy speciális okirat alapján vállalt kötelezettségeit, a Szentszék és a Birodalom baráti egyezmény keretében ki fogja dolgozni az elveket, amelyek szerint az abrogatio kivitelezhető.

A törvényes hagyományos jogokat jogcímeknek kell tekinteni.

A kötelezettségek ilyen abrogatióját egyenértékkel kell kompenzálni az igényjogosult javára. ▶

19. cikkely

Az állami egyetemeken a katolikus teológiai fakultásokat fenn kell tartani. Az egyházi szervekkel való viszonyukat megfelelő konkordátumok és hozzájuk csatolt speciális jegyzőkönyvek fogják szabályozni, kellő tekintettel a maguk szempontjából az egyház törvényeire. A birodalmi kormány törekedni fog arra, hogy mindezen németországi katolikus fakultások számára biztosítsa az ide vonatkozó különféle egyezmények általános szellemének és lényegének megfelelő gyakorlati kormányzás egyöntetűségét.

20. cikkely

Ahol más egyezmények nincsenek, az egyháznak joga van teológiai és filozófiai főiskolákat, illetve egyetemeket létesíteni papjainak képzésére, amely intézmények teljesen az egyházi hatóságoktól függnek, ha semmilyen állami anyagi támogatást nem igényelnek.

A klerikus egyetemisták részére a teológiai szemináriumok és szállók létesítése, igazgatása és kormányzása, a mindenkire alkalmazható jog határain belül kizárólag az egyházi hatóságok előjoga.

21. cikkely

A katolikus vallásoktatás az elemi, felső osztályos, közép- és szakiskolákban a tanterv szabályos részét alkotja, és a katolikus egyház elveivel összhangban végezhető. A vallásoktatásban különös gondot kell fordítani a hazafias, állampolgári és szociális öntudat, a keresztény kötelességtudat, valamint az erkölcsi törvények kialakítására, pontosan úgy, mint más tantárgyak esetében. A tanterv kidolgozását és a tankönyvek kiválasztását az egyházi hatóságokkal konzultálva, egyeztetve kell végrehajtani, és utóbbiaknak joguk van megvizsgálni, hogy a tanulók az egyház tanításával és követelményeivel összhangban fogadták-e be a vallásoktatást. Az ilyen vizsgálatra az iskola vezetőivel egyeztetve kell teremteni alkalmat.

22. cikkely

A katolikus hitoktatók részéről kölcsönös konzultáció eredményeként olyan megegyezésre kell jutni, hogy akik a püspök véleménye szerint alkalmatlanok a tanítási funkciók további gyakorlására, akár pedagógiai okokból, akár erkölcsi magatartásuk miatt, nem alkalmazhatók hitoktatásra, amíg az akadály megmarad.

23. cikkely

A katolikus hitvallású iskolák megtartása és újak alapítása garantálva van. Minden plébánián, ahol a szülők vagy a gyámok igénylik, katolikus elemi iskolákat kell létesíteni, feltéve, hogy a rendelkezésre álló tanulók száma elégségesnek tűnik egy iskola igazgatására és irányítására az állam által előírt szabványokkal összhangban, kellő figyelemmel az iskolaszervezetek helyi feltételeire.

24. cikkely

Minden katolikus elemi iskolában kizárólag olyan tanítókat kell alkalmazni, akik a katolikus egyház tagjai, és garantáltan megfelelnek egy katolikus iskola követelményeinek.

A tanítók általános szakmai képzésének keretén belül intézkedéseket kell tenni, amelyek biztosítják a katolikus tanítók képzését és oktatását, összhangban a katolikus hitvallású iskolák speciális követelményeivel.

25. cikkely

A szerzetesrendeknek és kongregációknak joguk van magániskolákat alapítani és vezetni, összhangban az oktatást szabályozó általános törvényekkel és rendelkezésekkel. Amennyiben ezek az iskolák az állami iskolák számára előírt tantervet követik, az ő tanulóik ugyanazt a képesítést szerzik meg, mint az állami iskolák tanulói. A szerzetesrendek vagy kongregációk tagjainak tanítói hivatásra bocsátása és kinevezésük elemi, felső osztályos, vagy középiskolákba alá van vetve a mindenkire alkalmazható általános feltételeknek.

26. cikkely

A házasságjog későbbi átfogó szabályozásától függő bizonyos fenntartásokkal, értelmezve a jegyespár egyik tagja kritikus betegségének esetein kívül, amelyek nem engedik meg a házasságkötés későbbre halasztását, a súlyos erkölcsi kényszerhelyzet eseteiben is (amelynek jelenlétét a megfelelő egyházi hatóságnak meg kell erősítenie), az egyházi házassági szertartásnak meg kell előznie a polgári házasságkötést. Az ilyen esetekben a lelkipásztor azonnal köteles értesíteni az ügyről az anyakönyvi hivatalt.

27. cikkely

Az egyház a német hadsereg katolikus tisztjei, személyzete és más tisztségviselői, és ugyanezek családjai számára lelki vezetésről gondoskodik.

A hadsereg ilyen lelki gondozásának irányítása a tábori püspökre van bízva. Utóbbi egyházi kinevezését a Szentszéknek kell eszközölnie, miután érintkezésbe lépett a birodalmi kormánnyal, annak érdekében, hogy alkalmas jelöltet válasszon, amely mindkét fél számára elfogadható.

A katonai káplánok és más tábori papok kinevezése a tábori püspök feladata, aki a kinevezést azután teszi meg, miután előzetesen konzultált a Birodalom megfelelő szerveivel. A tábori püspök csak olyan káplánokat nevezhet ki, akik engedélyt kapnak megyéspüspöküktől, hogy katonai lelkipásztori munkába kezdhetnek, és alkalmassági bizonyítvánnyal rendelkeznek. A katonai káplánok plébánosi jogkörrel rendelkeznek a katonák és a hozzájuk tartozó egyéb katonai jellegű személyek felé.

A káplánok lelkipásztori munkájának részletes szervezési szabályait egy Apostoli Levél fogja kiegészíteni. Ugyanezen munka hivatalos szempontjainak szabályait a birodalmi kormány fogja megfogalmazni.

28. cikkely

A kórházakban, börtönökben és a hasonló közintézményekben az egyház fenn akarja tartani a látogatás és az isteni szolgálat tartásának jogát, alávetve a mondott intézmények szabályainak. Ha rendszeres lelkipásztori gondozást nyújtanak az ilyen intézmények számára, és ha a lelkipásztorok úgy lettek kinevezve, mint az állami vagy egyéb köztisztviselők, az ilyen kinevezéseket egyeztetni kell az egyházi hatóságokkal.

29. cikkely

A Birodalomban élő nem-német kisebbség katolikus tagjai azokban az ügyekben, amik az anyanyelvük használatára vonatkoznak az egyházi szolgáltatásokban [beszédekben], a vallásoktatásban és az egyházi társaságok vezetésében, nem részesülnek kevésbé kedvező bánásmódban, mint amit ténylegesen és a joggal összhangban megengednek a megfelelő külföldi állam határain belül élő német származású és németül beszélő személyeknek.

30. cikkely

Vasár- és ünnepnapokon az ünnepélyes misék keretében a liturgiának megfelelően speciális imákat mondanak a Német Birodalom jólétéért és népéért minden püspöki, plébániai és szerzetesi templomban és kápolnában a Német Birodalom területén.

31. cikkely

Azok a katolikus szervezetek és társaságok, amelyek kizárólag karitatív, kulturális vagy vallási céllal működnek, és mint ilyenek, egyházi hatóságok alá vannak rendelve, támogatást élveznek intézményeikben és tevékenységeikben.

Azok a katolikus szervezetek, amelyek a vallási, kulturális és karitatív céljaikat más célokkal párosítják, például szociális és szakmai érdekekkel, még ha besorolhatók is a nemzeti szervezetek közé, a 31. cikkely 1. bekezdésének védelmét élvezik, feltéve, hogy garantálják azt, hogy tevékenységeiket minden politikai párton kívül folytatják.

Közös megegyezés értelmében a központi kormánynak és a német püspöki karnak van fenntartva annak meghatározása, hogy mely szervezetek és társaságok tartoznak e cikkely területére.

Amennyiben a Birodalom és az ahhoz tartozó államok átveszik a sportszervezetek és az egyéb ifjúsági szervezetek irányítását, gondoskodni fognak arról, hogy lehetséges legyen ugyanezen szervezetek tagjainak rendszeresen gyakorolni vallási kötelességeiket vasár- és ünnepnapokon, és nem fogják tőlük kívánni, hogy bármi olyat tegyenek, ami nincs összhangban vallási és erkölcsi meggyőződésükkel és kötelezettségeikkel.

32. cikkely

Tekintettel a Németországban létező speciális helyzetre, és tekintettel a törvényhozás garanciájára, amelyet e konkordátum által a törvényhozás megadott, és amely arra irányul, hogy megőrizze a római katolikus egyház jogait és privilégiumait a Birodalomban és az azt alkotó államokban, a Szentszék rendelkezni fog a papoknak és a szerzetesrendek tagjainak a politikai pártok tagságából és azok érdekében végzett munkából való kizárással kapcsolatban.

33. cikkely

A klerikusokra, illetve az egyházi ügyekre vonatkozó minden ügy, ami nincs tárgyalva a fenti cikkelyekben, az egyházi területre vonatkozóan a jelenlegi kánonjog szerint lesz szabályozva.

Ha véleménykülönbségek támadnak e konkordátum bármely cikkelyének értelmezésével vagy végrehajtásával kapcsolatban, a Szentszék és a Német Birodalom kölcsönös megegyezéssel baráti megoldást fog találni.

34. cikkely

Ez a konkordátum, amelynek német és olasz szövege egyaránt kötelező erejű, ratifikálva lesz, és a ratifikált okmányok a lehető leghamarabb ki lesznek cserélve. Érvénybe lép e kicserélés napjától kezdve.

Ennek tanúsításául a teljhatalmú megbízottak aláírták ezt a konkordátumot. Aláírva a két eredeti példány a Vatikán Városban, 1933. július 20-án.

(Aláírva) Eugenio Pacelli kardinális

(Aláírva) Franz von Papen

FÜGGELÉK: A KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYV

A mai napon a Szentszék és a Német Birodalom között megkötött konkordátum aláírása alkalmával az erre felhatalmazott aláírók a következő magyarázatokat csatolták hozzá, ami magának a konkordátumnak kiegészítő részét képezi.

A 3. cikkelyhez: A Német Birodalom Apostoli Nunciusa, a berlini Apostoli Nunciatúra és Birodalmi Külügyminisztérium közötti, március 11-i és 27-i jegyzékváltásnak megfelelően, az ide akkreditált diplomáciai testület doyenje [rangidőse] lesz.

A 13. cikkelyhez: Úgy kell érteni, hogy az egyház megtartja az egyházi adószedés jogát.

A 14. cikkelyhez: A 2. bekezdéshez: Úgy kell érteni, hogy amikor általános természetű politikai ellenvetések vannak, azokat közölni kell a lehető legrövidebb időn belül. Ha húsz napon belül nem terjesztenek elő ilyen ellenvetéseket, a Szentszék feljogosítva érzi magát, hogy feltételezze: nincs ellenvetés a kérdéses jelölt ellen. Nem vezethető le az állam vétójoga ebből a cikkelyből.

A 17. cikkelyhez: Amennyiben nyilvános épületek vagy birtokok egyházi célnak voltak szentelve, ezeket fenn kell tartani e célokra, mint korábban, a jelenlegi egyezményekkel összhangban.

A 19. cikkelyhez: Ez a cikkely különösen a „Deus Scientiarum Dominus" [A Tudományok Úristene] kezdetű, 1931. május 24-i Apostoli Konstitúción és az 1932. július 7-i Instrukción alapul.

A 20. cikkelyhez: Az egyház által igazgatott szállókat bizonyos egyetemekkel és középiskolákkal összefüggően adózás szempontjából a szó sajátos értelmében lényegileg egyházi intézményekként, és az egyházmegyei szervezet kiegészítő részeiként kell elismerni.

A 24. cikkelyhez: Amennyiben magánintézmények képesek eleget tenni az új oktatási kódex követelményeinek, a szerzetesrendek és kongregációk összes létező intézményének elismerését kellően meg kell fontolni.

A 26. cikkelyhez: Úgy kell felfogni, hogy súlyos erkölcsi kényszerhelyzet áll fenn, amikor lehetetlen vagy aránytalanul nehéz és költséges a házasságkötéshez szükséges dokumentumokat kellő időben beszerezni.

A 27. cikkely 1. bekezdéséhez: A katolikus tisztek, valamint a személyzet és a családtagjaik nem tartoznak a helyi plébánoshoz, és nem kell hozzájárulniuk a plébánosok megélhetéséhez.

A 27. cikkely 4. bekezdéséhez: Az Apostoli Levél közzététele a birodalmi kormánnyal konzultálva fog megtörténni.

A 28. cikkelyhez: Szükség esetén a pápság látogatása az intézményekbe minden időben garantálva van.

A 29. cikkelyhez: Mivel a birodalmi kormány meglátta a módját, hogy megegyezésre jusson a nem-német kisebbségekre vonatkozóan, a Szentszék kijelenti – összhangban az általa mindig vallott elvekkel arra a jogra vonatkozóan, hogy nemzeti nyelvet alkalmazzon az egyházi szolgáltatásokban [beszédekben], a hitoktatásban és az egyházi társaságok vezetésében – hogy szándékában áll a német kisebbséget védő hasonló cikkelyekről tárgyalni, amikor konkordátumokat köt más országokkal.

A 31. cikkely 4. bekezdéséhez: E cikkely elveit a Munkaszolgálatra is alkalmazni kell.

A 32. cikkelyhez: Úgy kell érteni, hogy hasonló intézkedéseket fog bevezetni a birodalmi kormány a pártpolitikában kifejtett tevékenységet illetően a nem-katolikus felekezetek tagjaira. A viselkedés, amelyet a 32. cikkely kötelezővé tett Németországban a papokra és a szerzetesrendek tagjaira, nem foglal magában semmilyen korlátozást a hivatalos és előírt prédikációra, valamint az egyház dogmatikus és erkölcsi tanításának és elveinek értelmezésére vonatkozóan.

(Aláírva) Eugenio Pacelli kardinális

(Aláírva) Franz von Papen

A Vatikán Városban, 1933. július 20.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Dr. Molnár Ákos:

A HITLERI ÁRJATÖRVÉNYEK TELJES SZÖVEGE ÉS MAGYARÁZATA

Ki árja, félvér, nem-árja – a félvérek és nem-árják jogállása – a nem-árják állampolgársága, házassága, hivatalviselése – a harctéri szolgálatból eredő kiváltságok stb.

A Harmadik Birodalom jogalkotásából a magyar közönség érdeklődésére elsősorban az árjavonatkozású jogszabályok tarthatnak számot, mert azokon keresztül érdekes bepillantást nyerhet a 75 milliós, hatalmas szomszédállam életébe.

Az alábbiakban megkíséreltem az említett törvények és az azokat kiegészítő fontosabb rendeletek hűséges átültetése és rövid magyarázata útján ennek a tárgykörnek vázlatos, de alapvonalaiban és kereteiben pontos képét adni.

1938. április hó.
Dr. Molnár Ákos

(Szerkesztőségi megjegyzés: az állampolgárság, állampolgár, birodalmi polgárság, birodalmi polgár fogalmak vitatható fordítással szerepelnek az alábbiakban. A hiba azonban könnyen elhárítható, ha a Staatsangehöriger fogalmát nem állampolgárként, hanem állami illetőségű személyként fordítjuk, a Reichsbürger fogalmát pedig azonosan vagy birodalmi polgárként vagy állampolgárként határozzuk meg. A zavar elkerülése végett az alábbiakban Dr. Molnár Ákos szövegét javított formában közöljük.)

A birodalmi polgárságról szóló törvény

(Meghozatott 1935. szeptember 15; hatályba lépett 1935. szeptember 30.)

A Reichstag egyhangúlag a következő törvényt hozta, amely ezennel kihirdettetik:

1. §.

(1) *Állampolgár* az, aki a német birodalom Védőszövetségéhez (Schutzverband) tartozik és ennek fejében a német birodalommal szemben különlegesen elkötelezett;

(2) Az állami illetőség és az állampolgárság a birodalmi állampolgársági törvény előírása szerint szerezhető meg.

ad (1): Ezáltal a törvény a régi szabályozással szemben fogalmilag újból meghatározta, hogy ki az állampolgár és ki az, aki nem állampolgár, hanem csupán állami illetőségű személy. Így az állampolgár (Staatsbürger) és a birodalmi polgár (Reichsbürger) ugyanazt a fogalmat jelentik, azonban különböznek a Staatsangehöriger (állami illetőségű személy) fogalmától. Ez utóbbi még nem birodalmi polgár, a birodalmi polgárság viszont magában foglalja az állami illetőség státuszát is.

ad (2): Az állami illetőség státusza tehát a német állampolgárságra nézve az 1934. február 5-én meghozott rendelet és a birodalmi és állampolgársági törvény megváltoztatására nézve 1935. május 15-én meghozott törvény keretében továbbra is az 1913. július 22-i birodalmi és állampolgársági törvényhez igazodik. Eszerint a német állami illetőség megszerezhető: születés, törvényesítés, házasságkötés, vagy honosítás által.

2. §.

(1) Birodalmi polgár csakis az a német, vagy fajrokon vérű német állami illetőségű személy, aki magatartásával bebizonyítja, hogy hajlandó és alkalmas arra, hogy a német népet és birodalmat hűséggel szolgálja.

(2) A birodalmi polgári jogosultság a birodalmi polgári oklevél adományozása útján szereztetik meg.

(3) A birodalmi polgár a törvények szerint létező teljes politikai jogoknak egyedüli viselője.

ad (1): Már a szó szerinti szövegezésből is folyik, hogy a birodalmi polgárnak természetesen állami illetőségű személynek is kell lennie. A „német- és rokon vérű" kifejezés az árjaszármazásnak eddig szokásos fogalmát helyettesíti, amely fogalom nem bizonyult elég pontosnak. Fajrokonok főleg az európai népekhez tartozók (a zsidók és cigányok kivételével), akkor is, ha fajtisztaságukat Európán kívül őrizték meg.

ad (2): A birodalmi polgárságról szóló oklevél adományozása tehát jogalapító közigazgatási cselekmény A birodalmi polgári oklevélre vonatkozó további rendelkezések kibocsátásáig átmeneti intézkedés gyanánt a birodalmi polgári törvénnyel kapcsolatos Első Rendelet 1. §-a (lásd I. a. alatt) bír érvénnyel.

ad (3): Vesd össze az Első Rendelet (I. a.) 3. §-ával.

3. §.

A birodalmi belügyminiszter a Vezér helyettesével egyetértésben hozza meg a törvény végrehajtásához és kiegészítéséhez szükséges jogi és közigazgatási rendeleteket.

ad 3. §.: A meghozott rendeletek alább, az I. a. és I. b. alatt következnek.

Ia. A birodalmi polgárságról szóló törvénnyel kapcsolatos Első Rendelet

A birodalmi polgárságról szóló, 1935. szeptember 15-i törvény 3. §-a alapján a következők rendeltetnek el:

1: §.

(1) A birodalmi polgársági oklevélről szóló további rendelkezések kibocsátásáig ideiglenesen azon német és rokonvérű állampolgárok tekintetnek birodalmi polgároknak, akik a birodalmi polgárságról szóló törvény életbelépésekor a képviselőválasztó jog birtokában voltak, vagy akik részére a birodalmi belügyminiszter a Vezér helyettesével egyetértésben az ideiglenes birodalmi polgárjogot megadja.

(2) A birodalmi belügyminiszternek jogában áll a Vezér helyettesével egyetértésben az ideiglenes birodalmi polgári jogot megvonni.

ad (1): Az 1924. március 6-i birodalmi választói törvény állapítja meg, hogy ki bír képviselőválasztási joggal. Aki 1935. szeptember 30-a után szerzi meg a képviselőválasztási jogosultságot, az a szerzés dacára nem tekintetik ideiglenes birodalmi polgárnak. Az ideiglenes birodalmi polgári jog engedélyezése olyan kényes helyzetek elkerülésére szolgál, amelyek különösen a honosításoknál fordulhatnak elő.

2. §.

(1) Az 1.§. rendelkezései a zsidó keverékfajú állampolgárokra is érvényesek.

(2) Zsidó keverékfajúnak (Jüdischer Mischling) számít az, aki egy vagy két, faj szerint teljesen zsidó nagyszülőtől származik, amennyiben az illető leszármazott nem tekintendő az 5. §. (2) bekezdése szerint zsidónak. Feltétlenül teljesen zsidónak számít valamely nagyszülő akkor, ha a zsidó vallásközösséghez tartozott.

ad (1): Ezáltal a német-zsidó keverékfajúak a birodalmi polgári jogosultság tekintetében a némétvérű állampolgárokkal egy sorba helyeztetnek.

ad (2): 2. mondata: Ez a vélelem meg nem dönthető.

3. §.

Csakis birodalmi polgár – mint a teljes politikai jogok viselője – gyakorolhatja a szavazati jogot politikai ügyekben és viselhet közhivatalt. A birodalmi belügyminiszter, vagy az általa felhatalmazott szerv az átmeneti időre kivételeket engedélyezhet a közhivatalok betöltése tekintetében. A vallási társaságok ügyei érintetlenül maradnak.

ad 3. §.; Köztisztviselő tehát csakis birodalmi polgár lehet. A községi polgári jogosultság (nem azonos az úgynevezett „községi lakos"-i jogosultsággal) tekintetében szintén előfeltétel a birodalmi polgári jogosultság.

4. §.

(1) Zsidó nem lehet birodalmi polgár. Politikai ügyekben nem illeti meg szavazati jog; közhivatalt nem tölthet be.

(2) Zsidó tisztviselők 1935. december 31-ével nyugalomba vonulnak. Ha az ilyen tisztviselők a világháborúban a Német Birodalom, vagy ennek szövetségesei érdekében a tűzvonalban harcoltak, akkor ezek a korhatár eléréséig teljes nyugdíjképen megkapják utoljára élvezett teljes nyugdíjképes szolgálati járandóságaikat, a szolgálati idő szerinti ranglétrán azonban nem emelkednek. A korhatár elérése után az illetők nyugdíja az utolsó nyugdíjképes szolgálati illetmények után újból fog kiszámíttatni.

(3) A vallási társaságok ügyei érintetlenül maradnak.

(4) Nyilvános zsidó iskoláknál működő tanerők szolgálati viszonya a zsidó iskolaügy újabb szabályozásáig érintetlenül marad.

ad (1): Az 5. §. állapítja meg, hogy ki tekintendő zsidónak. A. birodalmi polgárságról szóló törvényhez kibocsátott Második Rendelet (lásd I. b. cím alatt) 5. §-a jelöli meg, hogy ki tekintendő köztisztviselőnek. A nyilvános betegpénztáraknál működő vezetőorvosok tekintetében a birodalmi belügyminiszter 1935. december 21-i körrendelete is tartalmaz intézkedéseket.

ad (2): A részletekben v. ö. az ezen birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Második Rendelettel (l. I. b. cím alatt), amely a tekintetbe jövő tisztviselői kérdéseket szabályozza.

5. §.

(1) Zsidó (Jude) az, aki legalább három olyan nagyszülőtől származik, akik fajilag teljesen zsidók. A 2. §. (2) bekezdésnek 2. mondata alkalmazást nyer.

(2) Zsidónak számít azon két teljesen zsidó nagyszülőtől származó zsidó keverékfajú állami illetőségű személy is,

a) aki a törvény kibocsátásakor a zsidó vallásközösséghez tartozott, vagy abba ezután vétetik fel,

b) aki a törvény kibocsátásakor zsidóval volt házasságban, vagy azután kötött zsidóval házasságot,

c) aki olyan – az (1). bekezdés értelmében zsidónak tekintendő – egyén házasságából származik, amely házasság a német vér és német becsület védelméről szóló 1935. szeptember 15-i törvénynek (lásd II. alatt) életbelépése után köttetett meg,

d) aki az 1. bekezdés értelmében zsidónak tekintendő egyénnel folytatott házasságon kívüli viszonyból származik és 1936. július 31. után házasságon kívül születik,

ad (1): 2. mondata: Akkor is fennáll tehát a megcáfolhatatlan vélelem arra nézve, hogy valamelyik nagyszülő teljesen zsidó volt, ha az illető a zsidó *vallásközösséghez* tartozott.

ad (2): Azok a személyek, akik ezen bekezdés alá esnek, egyszer s mindenkorra teljesen zsidóknak tekintendők akkor is, ha vér szerint csak félzsidók.

6. §.

(1) Amennyiben birodalmi törvényekben, vagy a német nemzetiszocialista munkáspártnak, vagy tagozatainak rendeleteiben a vér tisztaságára nézve olyan követelmények nyertek megfogalmazást, amelyek az 5. §-on túlmennek, úgy ezek érintetlenül maradnak.

(2) A vér tisztaságára vonatkozó olyan egyéb követelmények, amelyek az 5. §-on túlmennek, csak a birodalmi belügyminiszternek és a Vezér helyettesének beleegyezésével támaszthatók. Amennyiben ilyen természetű követelmények már fennállanak, úgy 1936. január 1-én érvényüket vesztik, hacsak azokat a birodalmi belügyminiszter a Vezér helyettesével egyetértésben nem engedélyezi. Az engedélyezésre vonatkozó indítvány a birodalmi belügyminiszternél teendő meg.

ad (1): A „Nemzeti Szocialista Német Munkás Párt" (NSDAP.) tagozatai csakis az SA., az SS., az NS. a KK., a HJ., a Nemzetiszocialista Diákszövetség és a Nemzetiszocialista Nőszövetség, nem pedig az úgynevezett „csatlakoztatott" szövetségek.

7. §.

A Vezér és birodalmi kancellár a végrehajtási rendeletek előírásai alól felmentéseket engedélyezhet.

ad 7. §.: A felmentésekről kiadott 1935. december 4-i rendelet szerint; „A felmentés engedélyezése csakis olyan, egész különleges kivételes esetekben fog megtörténni, amelyekben az eltérést a közösség szempontjából vett súlyos okok indokolják. Mielőtt a magasabb közigazgatási hatóság az ilyen kérvényeket pártolólag felterjesztené, a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt illetékes körzetvezetőségének az állásfoglalásra alkalmat kell kapnia."

Ib. A birodalmi polgárságról szóló törvénnyel kapcsolatos Második Rendelet

A birodalmi polgárságról szóló 1935. szeptember 15-i (l. I. cím alatt) 3. §-a alapján a következő rendeltetik el;

1. §.

(1) A birodalmi polgárságról szóló törvényhez 1935. november 14-én kibocsátott Első Rendelet 4. §. (2) bekezdésének értelmében tisztviselőknek számítanak a birodalom közvetlen és közvetett tisztviselői – a jegyzők kivételével, akik részére a díjazások maguktól folynak be –; a tartományok közvetlen és közvetett tisztviselői és a községek és községszövetségek tisztviselői, valamint a közjogi testületek tisztviselői. Ezen rendelkezés értelmében tisztviselőknek tekintetnek a társadalombiztosítási intézmények szolgálatában levők is, akiket a tisztviselők jogaival és kötelezettségeivel ruháztak fel.

(2) A tisztviselőkhöz tartoznak a birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §. (2) bekezdésének értelmében azon tisztviselők is, akik teljes illetményüknek, vagy illetményük egy részének engedélyezése mellett állásuktól fel lettek mentve; a nyilvános iskolai szolgálatban működő tanerők és a tudományos főiskolákon működő tanerők; amennyiben ezek nincsenek felmentve hivatali kötelezettségeik alól.

(3) Tisztviselőknek tekintetnek továbbá a birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §-ának (2) bekezdése értelmében a tudományos főiskoláknál működő tiszteletbeli tanárok, a nem alkalmazott ▶

rendkívüli tanárok és a magántanárok. Ezeknél a nyugalomba vonulás helyébe a tanítási jogosultság megvonása lép; ugyanez áll a tudományos főiskoláknál működött és hivatali kötelezettségeik alól felmentett tanerőkre nézve is.

(4) A birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §. (2) bekezdésének rendelkezései a haderő kötelékében lévőkre értelemszerűen vonatkoznak.

(5) Várakozási állományban levő tisztviselők, akik a világháborúban a Német Birodalomért, vagy annak szövetségeseiért a tűzvonalban harcoltak, nyugdíjilletményük fejében a várakozási illetményeket kapják meg azon időpontig, amelyben az általános szabályok alapján egyébként a végleges nyugállományba léptek volna; ezek nyugdíjilletmény gyanánt akkor is megkapják a várakozási illetményüket, ha kiválásuk időpontjában mint nem rendszeresített tisztviselők teljesen foglalkoztatva voltak.

(6) Ha valamely tisztviselő ellen [(1)-(4) bekezdés] formaszerű fegyelmi eljárás van folyamatban, úgy ez a nyugdíj és a hivatali állás megvonására irányuló célzattal tovább folytatható.

2. §.

(1) Azok részére, akik a birodalmi polgárságról szóló törvényhez kibocsátott Első Rendelet 4. §. (2) bekezdés 2. mondata értelmében tisztviselők és akik a nyugalomba vonuláskor az általános ellátás-jogi rendelkezések szerint még nem szolgálták meg a nyugdíjat, vagy akiknek nyugdíjra igényük egyáltalán nincs, – bármikor visszavonható ellátási pótlék engedélyezhető abban az esetben, ha arra méltók és rászorultak.

(2) Az ellátási pótlék azon irányelvek szerint engedélyeztetik, amelyeket a birodalmi pénzügyminiszter a birodalmi belügyminiszterrel egyetértésben megállapít. Ezen irányelvek a községek, a községszövetségek és a közjogi testületek részére kötelezők.

(3) A jelen rendelet (1) bekezdése szerinti tisztviselőkkel egy sorba helyeztetnek a jegyzők, akiknek járandóságai maguktól folynak be. Valamely közhivatalt viselő, alkalmazásban nem lévő más csoportok egy sorba helyezéséről a birodalmi belügyminiszter a birodalmi pénzügyminiszterrel egyetértésben dönt.

(4) Amennyiben valamely tisztviselő részére –, aki a nyugalomba-vonuláskor az általános ellátásjogi rendelkezések szerint nyugdíjat még nem szolgált meg – ellátási pótlék engedélyeztetik, úgy a birodalmi törvénnyel szabályozott társadalombiztosítás mértéke szerinti utólagos biztosításnak nincs helye. Azon esetekben, amelyekben az ellátási pótlék visszavonatik, vagy az ellátási pótlék időbeli korlátozással engedélyeztetett, – a visszavonástól, vagy az ellátási pótlék megszűnésének időpontjától kezdve a biztosítási kötelezettségtől felmentett személyek utólagos biztosításáról szóló birodalmi biztosítási szabályok nyernek alkalmazást. Itt a kiválás és az utólagos biztosítás közötti idő a váromány fenntartására nézve pótidőnek számít.

3. §.

A birodalmi banknak és a német birodalmi vasúttársaságnak jogában áll majd, hogy a birodalmi polgárságról szóló törvényhez kibocsátott Első Rendelet 4. §. (2) bekezdésének és a jelen rendelet 2. §-ának megfelelő rendelkezéseket bocsássanak ki.

4. §.

(1) A birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §. (2) bekezdése szerinti olyan tisztviselőkre nézve, akik a nyugalomba vonuláskor az általános biztosításjogi rendelkezések szerint nyugdíjat még nem szolgáltak meg, vagy akiknek egyáltalán nincs igényük nyugdíjra, valamint a jegyzőkre nézve, akiknek járandóságai maguktól folynak be, – az olyan helyiségekre vonatkozó bérleti viszonyok felmondása tekintetében, amely helyiségeket az illetők a saját részükre, vagy családjuk részére bérelték, a hivatásos tisztviselői állás visszaállítására nézve meghozott törvény által érintett személyeknek felmondási jogáról szóló 1933. április 7-i törvény rendelkezései nyernek megfelelő alkalmazást. A felmondásnak 1936. március 31-ig kell megtörténnie és azt a bérbeadónak legkésőbb 1936. január 31-én kell elküldeni.

(2) Ugyanez áll olyan jegyzői alkalmazottak bérleti viszonyaira, akik a jegyző kiválása következtében állástalanokká váltak.

ad (1): Az e szakaszban említett 1933. április 7-i törvény szövege a következő: „1. §.: Aki az 1933. április 7-i, a hivatásos tisztviselői állásról szóló törvény rendelkezései szerint járandóságait egészben, vagy részben elveszti, jogában áll valamely bérleti viszonyt olyan helyiségek tekintetében, melyeket a saját, vagy családja részére bérelt, a törvényes határidő betartása mellett felmondani. A felmondás csak azon első határidőre történhetik, amelyre az meg van engedve. Ellenkező megállapodások hatálytalanok. 2. §. A bérbeadó a felmondással szemben ellentmondással élhet. Az ellentmondás felett a járásbíróság dönt. A felmondás hatálytalannak nyilvánítandó, ha a bérlőről – mindkét fél viszonyainak tekintetbevételével – a bérleti viszony folytatásának lehetősége feltételezhető. 3. §. Az ellentmondás két héten belül adandó be azon járásbíróságnál, melynek területén a bérelt helyiségek fekszenek. A bíróság az ellenfélnek másolatot juttat el nyilatkozattétel céljából. A feleknek tényállításaikat igazolniuk kell. A döntés határozat útján történik, mely szóbeli tárgyalás nélkül is meghozható. A határozat ellen azonnali panasznak van helye. További panasznak helye nincs. A bírósági és ügyvédi díjak a bírósági költségtörvény 8. §-a és az ügyvédek díjára vonatkozó rendelet 9. §-a díjtételeinek kéttized részét teszik ki."

5. §.

(1) A birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §. (1) bekezdésének szellemében közhivatal viselőinek tekintendők a tisztviselők mellett azon személyek, akiket felsőbbségi vagy fejedelmi feladatok elvégzésére rendeltek ki.

(2) Kétség esetén a birodalmi belügyminiszter dönt a birodalmi pénzügyminiszterrel egyetértésben afelett, hogy ezen rendelkezés értelmében közhivatalról van-e szó.

(3) Szabadságolásokból vagy olyan egyéb hatósági intézkedésekből, melyek a birodalmi polgárságról szóló törvényre tekintettel valamely közhivatal viselőjével szemben hozattak, igényeket származtatni nem lehet.

(4) Hivatali ténykedések nem joghatálytalanok azon okból, hogy a közhivatal viselője azokat az (1) bekezdés értelmében 1935. november 15-e után végezte el, habár az illető ezen időpontban a birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §. (1) bekezdése szerint már kilépett a szolgálatból.

(5) Ha valamely jegyzőnek a birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §-ának (1) bekezdése alapján állása megszűnik, vagy szabadságolva volt és ezen okból valamely bíróság vagy más hatóság valamely, a jegyző illetékessége alá tartozó hivatalos cselekményt elvégzett, úgy ebből kifolyólag a cselekmény hatályosságával szemben kétség nem támasztható,

ad (1): A fentiekből következik, hogy nem csupán az államjogi értelemben vett tisztviselők tekintetnek közhivatalt viselőknek.

6. §.

(1) A birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 4. §. (1) bekezdésének valamely közhivatal viseléséről szóló rendelkezése a nyilvános kórházaknál és szabad közhasznú kórházaknál alkalmazott vezetőorvos és a bizalmi orvos állására is érvénnyel bír.

(2) A nyilvános kórházaknál és szabad közhasznú kórházaknál működő zsidó vezetőorvosok és zsidó bizalmi orvosok 1936. március 31-vel állásaikból kiválnak. Fennálló szerződéseik ugyanezen időpontban megszűnnek.

(3) Ezen szabályozás zsidó kórházakra nem vonatkozik.

(4) Kétség esetén a Birodalmi Orvosi Kamara meghallgatása után a belügyminiszter dönt.

II.
A német vér és német becsület védelméről szóló törvény

(Meghozatott 1935. szeptember 15-én.)

A képviselőház – áthatva annak felismerésétől, hogy a német nép fennmaradásának előfeltétele a német vér tisztasága és áthatva azon hajthatatlan akarattól, hogy a német nemzet minden időkre biztosíttassék, – egyhangúlag a következő törvényt hozta, mely ezennel kihirdettetik:

1. §.

(1) Tilos a házasságkötés zsidók és német, vagy fajrokon vérű állami illetőségű személyek vagy állampolgárok között. Az ennek ellenére megkötött házasságok semmisek akkor is, ha azok a jelen törvény megkerülése céljából külföldön köttettek meg.

(2) A semmisségi keresetet csakis az államügyész indíthatja.

ad (1): 1. mondata: A birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet (I. a. szám) 5. §-a állapítja meg, hogy ki zsidó. A fajrokon vérűek tekintetében v. ö. a birodalmi polgárságról szóló törvény (I. szám) 2. §. (1) bekezdéséhez írt megjegyzéssel. – A házasság megkötése ennélfogva tilos azon anyakönyvvezető részére is, akinek a Polgári Törvénykönyv 1317. §-a szerint a házasságnál közre kell működnie. V. ö. ezzel a vegyes fajú házasságokra vonatkozó tilalomra nézve 1935. november 26-án kiadott körrendeletet (lásd alább II. b. alatt). A büntető rendelkezésekről a jelen törvény alább következő 5. §-ának (1) bekezdése intézkedik, illetékességgel bír a nagy Büntető Kamara.

Az utóbb kiadott végrehajtási rendeletben foglaltakkal együtt végeredményben a házassági tilalmak tekintetében a következő végleges szabályozás történt:

Nincs megengedve a házasságkötés

a) német vagy idegen állami illetőségű zsidó és német vagy fajrokon vérű német állami illetőségű személy között;

b) német vagy idegen állami illetőségű zsidó és olyan zsidó kevertfajú személy között, akinek egyik nagyszülője zsidó;

c) olyan zsidó kevertfajú személy, akinek egyik nagyszülője zsidó és olyan zsidó kevertfajú személy között, akinek szintén egyik nagyszülője zsidó.

Csak jóváhagyással engedélyezett a házasságkötés

a) olyan zsidó kevertfajú személy, akinek két zsidó nagyszülője van és német, vagy fajrokon vérű német állampolgár között;

b) olyan zsidó kevertfajú személy, akinek két zsidó nagyszülője van és olyan zsidó kevertfajú személy között, akinek egy zsidó nagyszülője van.

ad (1): 2. mondata: Emellett természetesen fennáll a lehetősége annak is, hogy a nemzsidó házastárs a polgári törvénykönyv 1333. §-a értelmében házasságmegtámadási keresetet indítson.

2. §.

Tilos a házasságon kívüli viszony zsidó és német, vagy fajrokon vérű állami illetőségű személyek vagy állampolgárok között.

ad 2. §.: Azt, hogy ki zsidó, a birodalmi polgárságról szóló törvényről kiadott Első Rendelet (lásd fentebb I. a. alatt) 5. §-a határozza meg. A büntető rendelkezéseket a jelen törvény 5. §-ának (2) bekezdése tartalmazza.

3. §.

Zsidónak 45 éven aluli német vagy fajrokon vérű női állami illetőségű személyeket háztartásában foglalkoztatnia tilos.

ad 3. §: A törvény végrehajtása tárgyában kiadott Első Rendelet (lásd II. alatt) 12. §-ének (1) bekezdése határozza meg, hogy a háztartás mikor tekintendő zsidónak. A hontalanokra nézve lásd a Rendelet 15. §-át, a felmentésekre nézve a 16. §-t, a büntetésekre nézve pedig a 13. §-t.

4. §.

(1) Zsidóknak tilos a birodalmi és nemzeti lobogót felvonni és a birodalmi színeket kitűzni.

(2) Ellenben megengedett a számukra a zsidó színek kitűzése. E jogosultság gyakorlása állami védelem alatt áll.

ad 4. §.: A birodalmi és a nemzeti lobogót az 1935. szeptember 15-és hozott birodalmi lobogótörvény 2. cikkelye határozza meg. Eszerint „A birodalmi és nemzeti lobogó a horogkeresztes lobogó. Ez egyben kereskedelmi lobogó is."

5. §.

(1) Aki az 1. §. tilalmának ellenszegül, fegyházzal büntetendő.

(2) Az a férfi, aki a 2. §. tilalmának ellenszegül, börtönnel, vagy fegyházzal büntetendő.

(3) Aki a 3. vagy 4. §. rendelkezéseinek ellenszegül, egy évig terjedhető börtönnel és pénzbüntetéssel, vagy ezen büntetések valamelyikével büntettetik.

ad (1): Büntetéssel sújtatnak a házasságra lépők és az anyakönyvvezetők is.

ad (2): Megbüntettetik az a nem-zsidó férfi is, aki zsidó növel házasságon kívüli nemi viszonyt tart fenn. Illetékes a nagy Büntető Kamara. Idegen állampolgár elleni eljáráshoz a birodalmi igazságügy- és belügyminiszter hozzájárulása szükséges.

6. §.

A birodalmi belügyminiszter a Vezér helyettesével és a birodalmi igazságügy-miniszterrel egyetértésben bocsátja ki a törvény végrehajtásához és kiegészítéséhez szükséges jogi és közigazgatási szabályokat.

ad 6. §.: A kiadott alaprendeletek alább, a II. a. II. b. és II. c. alatt következnek.

7. §.

A törvény a kihirdetés utáni napon, a 3. §. azonban csak 1936. január 1-én lép hatályba.

ad 7. §.: A 3. §. a háztartási szakasz. A törvény kihirdettetett 1935. szeptember 16-án.

IIa.
Első Rendelet
a német vér és német becsület védelméről szóló törvény végrehajtásához

A német vér és német becsület védelméről 1935. szeptember 15-én meghozott törvény 6. §-a alapján a következők rendeltetnek el:

1.§.

(1) Állampolgárok azok, akik a birodalmi polgárságról szóló törvény értelmében német állampolgárok.

(2) Azt, hogy ki zsidó kevertfajú, a birodalmi polgárságról szóló törvényhez 1935. november 14-én kibocsátott Első Rendelet 2. §-ának (2) bekezdése állapítja meg.

(3) Azt, hogy ki zsidó, ugyanazon rendelet 5. §-a batározza meg.

ad (2): Zsidó kevertfajú az, aki egy vagy két fajilag teljesen zsidó nagyszülőtől származik, amennyiben az illető a birodalmi polgárságról szóló törvényhez kiadott Első Rendelet 5. §-ának (2) bekezdésében foglalt különleges okok alapján nem számít zsidónak (lásd fentebb I. a. alatt). Feltétlenül teljes zsidónak számít a nagyszülő, ha a zsidó vallásközösséghez tartozott. V. ö. még ugyanezen Első Rendelet 5. §-ával is.

2. §.

A törvény (t. i. a német vér és becsület védelméről szóló törvény) 1. §-a szerint a tilos házasságkötésekhez tartoznak azon házasságkötések is, amelyek egyrészt zsidók, másrészt olyan zsidó kevertfajú állampolgárok közt jönnek létre, akiknek csak egy teljesen zsidó nagyszülőjük van.

ad 2. §.: Ez a szakasz a vér- és becsületvédelmi törvény kiegészítésének tekintendő. A rendelkezés be nem tartása a házasság semmisségét és fegyházbüntetést von maga után.

3. §.

(1) Olyan zsidó kevertfajú állampolgároknak, akik két teljesen zsidó nagyszülőtől származnak, német vagy rokonfaj vérű állampol-

gárokkal – vagy olyan zsidó kevertfajú állampolgárokkal, akik csak egy teljesen zsidó nagyszülőtől származnak – kötendő házasságához a birodalmi belügyminiszternek és a Vezér helyettesének, vagy az ezek által megjelölt szervnek jóváhagyása szükséges.

(2) A döntésnél különösen tekintetbe veendők: a kérelmező testi, szellemi és jellembeli tulajdonságai, az illető családja Németországban való letelepülésének időtartama, az illetőnek, vagy apjának a világháborúban való részvétele és az illető egyéb vonatkozású családi története.

(3) A jóváhagyás iránti kérés azon magasabb közigazgatási hatósághoz intézendő, amelynek kerületében a kérelmező lakhelye van, vagy ahol rendszerint tartózkodik.

(4) Az eljárást a birodalmi belügyminiszter szabályozza a Vezér helyettesével egyetértésben.

4. §.

Ne kössenek egymással házasságot olyan zsidó kevertfajú személyek, akik csak egy teljesen zsidó nagyszülőtől származnak.

5. §.

A zsidó vér beszivárgását gátló házassági akadályokat a törvény 1. §-a és a jelen rendelet 2. és 4. §-a kimerítően szabályozzák.

ad 5. §.: Minden olyan házasságkötés, amelyet ezek a §-ok nem tiltanak, engedélyezett.

6. §.

Ne jöjjön továbbá létre olyan házasságkötés, amelyből olyan utódok származhatnak, akik a német vér tisztaságát veszélyeztetik.

ad 6. §. Ez a rendelkezés az egyéb vegyes házasságokra vonatkozik, mint például a négerekkel és a cigányokkal kötendő házasságokra.

7. §.

Házasságkötés előtt mindegyik jegyesnek igazolnia kell a házasságra való alkalmasságról szóló bizonyítvány útján (az 1935. október 18-i házasságegészségi törvény 2. §-a), hogy a jelen rendelet 6. §.-a szerinti házassági akadály nem áll fenn. Ha a házasságra való alkalmasságról szóló bizonyítvány megtagadtatik, ez ellen csak szolgálatfelügyeleti panasz engedélyezett.

8. §.

(1) A törvény 1. §-a vagy a rendelet 2. §-a ellenére megkötött házasság semmissége csak semmisségi kereset útján érvényesíthető.

(2) Az olyan házasságok tekintetében, melyek a 3., 4. és 6. §. ellenére köttettek meg, a törvény 1. §-ának és az 5. §. (1) bekezdésének következményei nem nyernek alkalmazást.

ad (2): Eszerint az ilyen házasság nem semmis és nem büntethető.

9. §.

Ha valamelyik jegyes idegen állampolgár, akkor a kihirdetésnek a törvény 1. §-ában, vagy a jelen rendelet 2. és 4. §-ában felsorolt házassági akadályok miatt bekövetkező megtagadása, valamint a házasságra való alkalmasságról szóló bizonyítványnak a 6. §. eseteiben való megtagadása kérdésében a birodalmi belügyminiszter döntése szerzendő be.

10. §.

Olyan házasság, amely német konzuli hatóság előtt köttetik, belföldön megkötöttnek tekintendő.

11. §.

A törvény 2. §.-a szerinti házasságon kívüli érintkezésnek csakis a nemi érintkezés tekintetik. Büntetendő a törvény 5. §. (2) bekezdése szerint a zsidók és olyan zsidó kevertfajú személyek közötti házasságon kívüli nemi érintkezés is, akik csak egy teljesen zsidó nagyszülőtől származnak.

12. §.

(1) Zsidó az olyan háztartás (Törvény 3. §.), ahol a háztartást zsidó férfi vezeti, vagy a házközösséghez zsidó férfi tartozik.

(2) Háztartásban van foglalkoztatva az, akit valamely munkaviszony keretében a házközösségbe felvettek, vagy akit mindennapi háztartási munkákkal, vagy más mindennapi, a háztartással kapcsolatban levő munkákkal foglalkoztatnak.

(3) Olyan német, vagy fajrokon vérű nők, akiket a törvény kibocsátásakor valamely zsidó háztartásban foglalkoztattak; megmaradhatnak az illető háztartásában eddigi munkaviszonyukban abban az esetben; ha 1935. december 31-éig a 35. életévüket betöltötték.

(4) Olyan idegen állampolgárok, akiknek belföldön sem lakhelyük, sem állandó tartózkodási helyük nincs, nem esnek a jelen rendelkezés alá.

13. §.

Aki a törvény 3. §-ának a jelen rendelet 12. §.-ával kapcsolatban ellenszegül, a törvény 5. §-ának (3) bekezdése szerint büntetendő akkor is, ha nem zsidó.

ad 13. §.: Egy évig terjedhető börtön és pénzbüntetés, vagy ezen büntetések valamelyike.

14. §.

A törvény 5. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben előírt tilalmakkal szemben elkövetett bűncselekményekre nézve első fokon a nagy Büntetőkamara illetékes.

15. §.

Amennyiben a törvénynek és a törvény végrehajtási rendeleteinek rendelkezései német állami illetőségű vagy állampolgárságú személyekre vonatkoznak, annyiban alkalmazandók ezek a rendelkezések az olyan hontalanokra is, akiknek lakhelye, vagy rendes tartózkodási helye a belföldön van. Az olyan hontalanok, akiknek lakhelye, vagy rendes tartózkodási helye külföldön van, csak abban az esetben esnek ezen rendelkezések alá, ha azelőtt a német állampolgárság birtokában voltak.

ad I5. §.: Ezt azért kellett kimondani, mert különben a hontalanokat általánosságban külföldieknek kellett volna tekinteni.

16. §.

(1) A Vezér és birodalmi kancellár a törvény és a végrehajtási rendeletek rendelkezései alól felmentéseket engedélyezhet.

(2) Idegen állampolgár elleni büntető eljáráshoz a birodalmi igazságügy-miniszter és a belügyminiszter hozzájárulása szükséges.

17. §.

E rendelet a kihirdetést követő napon lép hatályba. A 7. §. hatálybalépésének időpontját a birodalmi belügyminiszter állapítja meg; ezen időpontig a házasságra való alkalmasságról szóló bizonyítványt csak kétes esetekben kell felmutatni.

ad 17. §.: A kihirdetés napja: 1935. november 14.

IIb.
A fajilag vegyes házasságok tilalma.

(A birodalmi és porosz belügyminiszter 1935. november 26-i körrendelete.)

(1) A német vér és német becsület védelméről szóló 1935. szeptember 15-i törvény – az ezen törvény végrehajtására nézve 1935. november 14-én kiadott Első Rendelettel és a birodalmi polgárságról szóló törvényhez 1935. november 14-én kiadott Első Rendelettel kapcsolatban – egyértelműen és véglegesen megállapította, hogy a nemzetiszocialista államban a német vér tisztaságának fenntartása érdekében milyen mértékben esnek tilalom alá a vegyes házasságok; az olyan házasságkötések, amelyek e rendelkezésekben nem esnek kifejezett tilalom alá, megengedettek.

(2) Az (1) bekezdésben felsorolt rendelkezések alkalmazásánál különösen a következőket kell figyelembe venni:

a) Zsidó – állami illetőségére vagy nemére való tekintet nélkül – az:

1. aki 4 teljesen zsidó nagyszülőtől származik (teljes zsidó),

2. aki 3 teljesen zsidó és egy másféle nagyszülőtől származik. Zsidónak számít nemére való tekintet nélkül azon német állampolgár, aki 2 teljesen zsidó és 2 másféle nagyszülőtől származik, amennyiben az illető (ti. a leszármazott)

á) 1935. szeptember 16-án a zsidó vallásközösséghez tartozott, vagy abba azután vétetett avagy vétetik fel, vagy

â) 1935. szeptember 16-án zsidóval volt házasságban, vagy azzal azután kötött avagy köt házasságot, vagy

ã) valamely, az a) 1. és 2. alatt megjelölt zsidóval kötött olyan házasságból származik, mely házasság 1935. szeptember 17-e után köttetett meg, vagy

ä) valamely, az a) 1. és 2. alatt megjelölt zsidóval folytatott házasságon kívüli nemi érintkezésből származik és 1936. július 31-e után házasságon kívül születik.

b) Annak megítélésénél, hogy vajon valaki zsidó-e vagy sem, elvileg a nagyszülők faji hovatartozása az irányadó. Amennyiben ezek nem teljes zsidók, de őseik között egyes zsidófajú személyek találhatók fel, úgy ezek az utóbbi személyek a faji hovatartozás megítélésénél nem jönnek tekintetbe.

c) Annak megítélésénél, vajon valaki zsidó-e vagy sem, elvileg nem a zsidó vallásközösséghez való tartozás, hanem a zsidó fajhoz való tartozás irányadó. Avégből azonban, hogy a bizonyítási eljárásból a nehézségek kizárassanak, kifejezetten kimondatik, hogy az olyan nagyszülői ág, amely a zsidó vallásközösséghez tartozott, minden további nélkül a zsidó fajhoz tartozónak számít; az ellenkező bizonyítása nem engedélyezett.

d) Zsidó kevertfajú az, aki egy vagy két fajilag teljesen zsidó nagyszülői ágból származik, amennyiben az illető a (2) bekezdés (a-d) pontjainak szabályai szerint nem számít zsidónak.

e) Azon házassági tilalmak, amelyek az (1) bekezdésben felsorolt rendszabályokban fel lettek sorolva, a zsidók házasságkötésére vonatkoznak, tekintet nélkül azoknak állampolgárságára. Ezzel szemben zsidó kevertfajúaknak és német s fajrokon vérű személyeknek házasságkötésére csak akkor vonatkoznak, ha ez utóbbiak német állampolgársággal rendelkeznek; az olyan hontalanok, akiknek lakhelye vagy rendes tartózkodási helye a belföldön van, e szempontból német állampolgárok gyanánt kezeltetnek, a külföldön lakással vagy rendes tartózkodási hellyel bíró hontalanok ellenben csak akkor, ha előbb német állampolgársággal rendelkeztek.

f) Az ügyvitelben a jövőben rendszerint a következő megjelölések alkalmazandók:

a két teljesen zsidó nagyszülőtől származó zsidó kevertfajú: „I. fokú kevertfajú”-nak,

az egy teljesen zsidó nagyszülőtől származó zsidó kevertfajú; „II. fokú kevertfajú”-nak,

a német vagy fajrokon vérű személy; „németvérű”-nek jelölendő meg.

(3) Az (1) bekezdésben felsorolt rendszabályok kimerítően szabályozzák az olyan fajilag vegyes házasságok megengedett, vagy meg nem engedett voltát, amelyekben zsidó, vagy német-zsidó kevertfajúak vesznek részt. E kérdésnél a következő szabályok érvényesek:

A.) Tilosak:

1. zsidók és német, vagy fajrokon vérű személyek (németvérűek) közötti házasságok,

2. a zsidók és egy teljesen zsidó nagyszülőtől származó zsidó kevertfajú személyek (II. fokú kevertfajúak) közötti házasságok,

3. az egy teljesen zsidó nagyszülőtől származó zsidó kevertfajú személyek (II. fokú kevertfajúak) közötti házasságok,

B.) Tilosak továbbá, amennyiben adott esetben nem fekszik el a birodalmi és porosz belügyminiszternek és a Vezér helyettesének jóváhagyása:

a két teljesen zsidó nagyszülőtől származó német kevertfajú személyek (I. fokú kevertfajúak) és német vagy fajrokon vérű személyek (németvérűek), avagy egy teljesen zsidó nagyszülőtől származó német kevertfajú személyek (II. fokú kevertfajúak) közötti házasságok.

A jóváhagyás, megszerzésére vonatkozó eljárás még szabályoztatni fog.

(4) A német–zsidó fajilag vegyes házasságoktól eltekintve, tilosak a német és fajrokon vérű személyek (s ugyanúgy a csak egy zsidó nagyszülőtől származó kevertfajúak) és más idegen fajokhoz tartozók közötti vegyes házasságok, ha ezekből olyan utódokra lehet számítani, akik a német vér tisztaságának fenntartását veszélyeztetik.

(5) A jövőben minden jegyes köteles a házasságkötést megelőzőleg az anyakönyvvezető előtt leszármazását igazolni. Ennél a következők veendők figyelembe:

a) Az (1) bekezdésben felsorolt rendelkezések gyakorlati alkalmazásának olyan módon kell történnie, amely kizárja a szükségtelen megnehezítést a német népnek egészen túlnyomó többséget képező német vagy fajrokon vérű része számára. Ennélfogva a származás igazolása iránti felszólítások csak az okvetlenül szükséges esetekre korlátozandók. Ez annál is inkább lehetséges, mert az idevonatkozó rendelkezések megsértése általában súlyos fegyházbüntetésekkel toroltatik meg.

b) A származás igazolásához a kihirdetésnél a jegyesek születési okmányain kívül az illetők szüleinek házassági okmányai, törvénytelen gyermeknél az anya születési okmánya és amennyiben az atya nem ismeretlen, ennek születési okmánya is felmutatandó. A jegyesek ezen kívül kötelesek írásban, vagy jegyzőkönyvileg tanúsítani mindazt, amiről nagyszüleik faji hovatartozása és vallása kérdésében tudomással bírnak és kötelesek kijelenteni, hogy a származási körülményeikre vonatkozó adatokat legjobb tudásuk szerint adták meg. Más nyilatkozatokat az anyakönyvvezető a jegyesektől elvileg nem kívánhat. Kívánhatja azonban, hogy további okmányokat;. különösen a nagyszülők házassági okmányait felmutassák, még pedig azon esetben, ha tudomása van bizonyos oly tényekről, amelyek más leszármazást igazolnak, mint aminőt a jegyesek állítottak. A leszármazásra vonatkozó igazolási eljárásnál elvileg teljes személyi állapotot igazoló okiratokat kell igénybe venni. Az igazolójegyek nem engedélyezettek; ellenben nem forog fenn aggály a porosz jog szerinti úgynevezett rövidített okiratok alkalmazásával szemben. Amennyiben a jegyesek a személyi állapot igazolására szolgáló okmányokat a születésre vagy házasságra nézve azért nem tudnák felmutatni, mert a születés vagy házasságkötés olyan idegen országban történt, amely a személyi állapot egyes eseteinek állami okmányokkal való igazolását nem ismeri, úgy egyházi vagy egyébként bizonyító erejű tanúsítványok felmutatása elégséges.

c) Annak bizonyítékául, hogy nem kell attól tartani, miszerint valamely házasságból a német vér tisztaságának fenntartását az 1935. november 14-i vérvédelmi törvényhez kiadott végrehajtási Első Rendelet 6. §.-a szerint veszélyeztető utódok fognak származni, – egy később megállapítandó időponttól kezdve általában a házasságra való alkalmasságról szóló bizonyítványt kell felmutatni, melyet az egészségügyi hivatal állít ki. Ez időpontig csak azon esetekben kell az anyakönyvvezetőnek házasságra való alkalmasságról szóló bizonyítványt követelnie, amelyekben azon az alapon, hogy a jegyesek különböző fajokhoz tartoznak, attól tart, hogy a német vérre kedvezőtlen utódok fognak származni (pld, német-vérű személyeknek cigányokkal, négerekkel, vagy ezek fattyaival való házasságkötésénél). Ismételten hangsúlyoztatik azonban, hogy ezen rendszabályok célja nem az, hogy a zsidó vérrel való keveredés megakadályozását célzó házassági akadályok kibővíttessenek.

(6) Ha valamely házasságkötésnél mindkét jegyes külföldi, az (1) bekezdésben felsorolt rendszabályok nem jönnek alkalmazásba. Amennyiben csak az egyik fél külföldi, ez nem akadályozza ezen rendszabályok alkalmazását, mivel az ezekben megjelölt házassági akadály rendszerint a német jegyes személyében áll fent. Ez utóbbinak kell szolgáltatnia a külföldi jegyes leszármazására vonatkozó bizonyítékot is, mivel csakis ezen az alapon lehet megítélni, vajon a német jegyes házasságkötése megengedhető-e. Ugyanez áll azon államokkal való viszonyban is, amelyek az 1902. június 12-i hágai házasságkötési egyezményhez csatlakoztak. Ha azonban valamelyik jegyes külföldi állampolgársággal bír, sohasem szabad sem az anyakönyvvezetőnek a kihirdetését, sem az egészségügyi hivatalnak ▶

▶ a házasságra való alkalmasságról szóló bizonyítvány kiállítását önmagától megtagadnia, hanem mindazon esetekben, melyekben a házasságkötés a (3) vagy (4) bekezdés értelmében nincs megengedve, a birodalmi és porosz belügyminiszter döntését kell kikérni.

(7) Olyan esetekben, amelyekben a házasságkötés a belföldön nincs megengedve, nem szabad az anyakönyvvezetőnek a külföldön való házasságkötés céljára szolgáló és a házasságra való képességet igazoló bizonyítványt sem kiállítania.

(8) Az anyakönyvvezetők kötelesek a jelen körrendelet rendelkezéseit pontosan megismerni. Olyan esetekben, amelyekben e rendelkezések szerint nincs ok arra, hogy a kihirdetés, vagy valamely más házasságkötésnél való közreműködés; avagy a házasságra való képességről szóló bizonyítvány kiállítása megtagadtassék, – az anyakönyvvezetőnek ezen hivatali cselekményeket megtagadnia nem szabad. Nem szabad előfordulnia annak, hogy az anyakönyvvezető olymódon vonja ki magát saját felelőssége alól, hogy a kérelmezett hivatali cselekményt azzal tagadja meg, hogy megvárja a bíróság utasítását, noha tudomása szerint a cselekmény törvényileg megengedett. Ennélfogva elrendelem, hogy minden anyakönyvvezető, aki közreműködését valamely házasság megkötésénél az egyik jegyes zsidó kevertvérűsége miatt megtagadja, engem erről – állásfoglalásának kimerítő indokolása mellett – haladéktalanul értesítsen. Ugyanígy köteles minden anyakönyvvezető hozzám kettős kiadmányban haladéktalanul felterjeszteni az ő ügykörében meghozott mindazon bírósági döntéseket, melyek az ilyen házasságkötések megengedésére vonatkoznak.

(9) Az anyakönyvvezetők által a (6) és (8) bekezdés alapján megteendő jelentéseket a felügyeleti hatóságok útján kell felterjeszteni. Utóbbiak kötelesek a jelentéseket haladéktalanul továbbítani.

(10) Az 1935. szeptember 30-i I. B. számú (I. B. 3), -324, sz., nyilvánosságra nem hozott) körrendelet hatálytalaníttatik.

(11) A jelen körrendeletről az anyakönyvvezetők az Anyakönyvvezetői Szemle útján is tudomást szereznek.

IIc.
Kivonat
a birodalmi igazságügy-miniszter által a vérvédelmi törvény és a házasság-egészségügyi törvény keresztülvitelére vonatkozólag 1936 február 4-én kiadott Végrehajtási Rendeletből

III. Fenntartom a magam részére a döntést törvényesítési nyilatkozatok iránti kérelmek fölött, ha apa és gyermek a birodalmi polgárságról szóló törvény, és az annak végrehajtása tárgyában kiadott Első Rendelet értelmében különböző fajúak.

Örökbefogadásnál – az életkor-követelmények alól való mentesítés iránti indítványok feletti döntés előtt – jelentést kell tenni hozzám, ha az örökbefogadó és a gyermek a hivatkozott rendelkezések értelmében vérségi szempontból különböző fajúak. Ugyanez az eljárás követendő abban az esetben is, ha egy gyermeket a házastársak közösen, vagy egyik házasfél egyedül gyermekül fogadnak és a házasfelek vérségileg különböző fajúak.

Oly személyek, kiknek egyike németvérű, másika II. fokú keverék, nem számíttatnak ezen fejezet értelmében különböző fajúaknak. Ugyanígy nem számíttatnak különböző fajúaknak oly személyek, kik közül az egyik három, a másik négy teljesen zsidó nagyszülőtől származik.

V. A birodalmi belügyminiszter 1935. december 23-i körrendelete értelmében a német nép vérének védelmére Birodalmi Bizottság állíttatott fel és a birodalmi belügyminisztériumhoz kapcsoltatott. A bizottság a vérvédelmi törvényhez tartozó Első Rendelet (lásd II. a. alatt) 3. §.-a értelmében tett előterjesztések tekintetében előkészíti a birodalmi belügyminiszter és a Vezér helyettesének döntéseit. Az 1935. december 23-i rendelet 1. cikkelyének 8. §.-ában elhatároztatott:

„A Bizottság házassági engedélyek iránti előterjesztésekről zárt ülésben tanácskozik. Joga van saját hatáskörében tudakozódásokat megejteni, különösen elrendelheti a felek személyes megjelenését, valamint kihallgathat tanúkat és szakértőket."

Michael Walsh:

WILLIAM JOYCE, A MÁRTÍR

William Joyce-ra gyakran utalnak „Lord Haw-Haw" néven, ami viccnek tűnik, és ami tényleg az is. Akik azonban valóban tudják, ki volt Joyce, tisztában vannak vele, hogy kivételes ember volt, aki Nyugat-párti nézeteiért szenvedett mártírhalált.

A kiváló szellemi adottságokkal megáldott William Joyce okkal lehetett büszke felmenőire, ugyanis nekik köszönhető, hogy az írországi Galway területe „Joyce-vidék" néven vált ismertté. A Joyce família eredete egészen a középkori Angliát gyarmatosító Hódító Vilmosig és a keresztes lovagokig vezethető vissza. Joyce ősei között három érsek, a louvaini domonikánus egyetem három alapítója, Galway számos polgármestere, egy történész, egy XIX. századi költő és orvos, egy amerikai – a vallási megújhodást hirdető – prédikátor, valamint a híres szerző és költő, James Joyce is megtalálható. William édesapja angol állampolgárként (akkoriban Írországot Westminster irányította) húszévesen, 1888-ban az Egyesült Államokba emigrált. Négy esztendővel később lemondott a brit állampolgárságról, és amerikai állampolgár lett. Sikeres kereskedelmi üzletet folytatott, majd a kényelmes élet reményében 1909-ben visszatért Írországba.

Galway megye koronahű és büszkén angolpárti rendőrfelügyelője nem győzte magasztalni Michael Joyce erényeit, aki hazájába visszatérve ismét angol állampolgárnak tekintette magát. Lancashire rendőrkapitánya azonban más véleményen volt. Michael Joyce-ot és feleségét, Gertrude-ot hivatalosan figyelmeztették a bevándorlást szabályozó rendelet (1917. július 8.) intézkedéseire. Michael és felesége ezek után már nem tudhatták biztosan, hogy ők és gyermekük melyik nemzetiséghez tartoznak, hiszen hivatalosan az Amerikai Egyesült Államok polgárai voltak. Az angol-ír megállapodás (1921. december 8.) értelmében Írhon huszonhat megyéje függetlenséget kapott, így az anti-republikánus Michael Joyce Angliába költözött, hogy életét a királynak és a birodalomnak szentelje. William ekkor tizenöt esztendős volt. Az ifjú az apjához hasonló hűséget érzett a korona iránt, ami többek között abban is megnyilvánult, hogy egy évvel idősebbnek mondta magát, így beléphetett a hadseregbe. Négy hónapi szolgálat után azonban kiderült valódi életkora, ezért menesztették.

Az ifjú Joyce ezután beiratkozott a tiszti főiskolára. Az elkötelezett és kiváló képességű tanuló latinból, franciából, angolból és történelemből bakkalaureátusi fokozatot kapott. Később, 1927-ben kiváló eredményt ért el az angol nyelv terén. Páratlan tanulmányi eredményeit azóta sem szárnyalta túl senki. Közeli barátja, John Angus Mac Nab elmondta, hogy Joyce képes volt fejből idézni Vergilius és Horatius sorait. A német nyelv mellett a franciát és az olaszt is meglehetősen jól beszélte. A matematikához nem csupán kiválóan értett, de szívesen tanította is. Jártas volt emellett a történelem, a filozófia, a teológia, a pszichológia, az elméleti fizika és kémia, a közgazdaság, a jog, az orvoslás, az anatómia és a fiziológia területén is. A zenéhez is értett, zongorán például kotta nélkül játszott.

Akkoriban a nemzetközi helyzetet forrongások és bizonytalanság jellemezték. Az orosz forradalom és az azt követő kegyetlen polgárháború véget ért. A lezajlott események e hatalmas nemzetet a nemzetközi zsidó forradalmárok zsarnoki kezeire játszották. A zsidó forradalmárokat többek között a New Yorkban székelő Kuhn Loeb and Co. cég bankárai pénzelték, persze nem csupán „fajtaazonossági" okokból, hanem vélhetőleg a várható nyereség miatt is. Európát megrémítették a határait veszélyeztető, egymást követő forradalmi fellángolások. Winston Churchill például a következőket mondotta:

„Lehet, hogy ez az erős faj új erkölcsi és filozófiai rendszert akar adni a világnak, amely éppen olyan ártékony, mint amennyire jótékony hatással bírt a kereszténység a világra. Amennyiben nem tartóztatják fel, ez a hullám visszafordíthatatlanul elsöpör mindent, amit a kereszténység eddig létrehozott… Végül az Európa és Amerika nagyvárosainak alvilágából felemelkedő, kivételes személyiségek a hajuknál fogva ragadták meg az oroszokat, és így e hatalmas birodalom megkérdőjelezhetetlen uraivá váltak."

E politikai háttér dacára az ifjú Joyce 1923. december 6-án csatlakozott a Linton-Orman alapította British Fascisti Limited nevű szervezethez, amelynek célja a vörös forradalmi tevékenység ellensúlyozása volt. Joyce hamarosan szemtől-szembe találkozhatott a vörös forradalmárokkal. Egy választási gyűlés során egy kommunista orgyilkos rávetette magát az akkor tizennyolc éves aktivistára, és egy pengével a szájától a füléig felmetszette arcát. Joyce ezt a sebet élete végéig, vagyis a siralomházig magán viselte. A nemzetközi lázongások idejében a fasiszta szervezetekben való részvétel és a brit birodalom védelme egy és ugyanaz volt. Németországban, Olaszországban és más európai országokban ugyanígy vették fel a harcot a kommunista világuralmi törekvések ellen. A politikai gyűlés egyébként, amelyen a támadás történt, az uniópárti parlamenti jelölt, Jack Lazarus kampánygyűlése volt.

1933-ban a The Financial Times egy nyolcoldalas mellékletet jelentetett meg, amely „Olaszország reneszánsza: a fasizmus a rendet és a fejlődést biztosítja" címet viselte. 1938-ban Winston Churchill a következőképpen vélekedett:

„Az olasz fasizmus révén Olaszország világosan bebizonyította, hogy fel lehet venni a harcot a felforgató erőkkel szemben, így a tömegek megfelelő irányítással ráébredhetnek a civilizált társadalom becsületének és szilárdságának felbecsülhetetlen értékére, s annak védelmére kelhetnek. Ezután már minden nagy nemzet kezében ott a bevált módszer a bolsevizmus kórjának megfékezésére."

A legyőzött brit birodalom csak később hajtott térdet az Internacionálé győzelmi indulója hallatán. Joyce mindenképpen szerette volna elkötelezni magát egy létező és működő antikommunista szervezet mellett, így végül Oswald Mosley újonnan alakult British Union of Fascists (Brit Fasiszták Szövetsége = BUF) társaságának tagja lett. Benito Mussolini személyével kapcsolatban azonban továbbra is kétségei voltak, mégpedig azért, mert az olasz vezető nem igazán fordított figyelmet a szervezett cionizmus jelentette veszélyre. Ezzel szemben nagyra becsülte Németország újonnan megválasztott vezetőjét, Adolf Hitlert.

Fellelkesülve annak lehetőségén, hogy Oswald Mosley társaságában Németországba utazzon, és a Führerrel találkozzon, az ifjú Joyce – tudtán kívül – saját halálos ítéletét írta alá. Mivel amerikai állampolgárként nem kaphatott brit útlevelet, a dokumentum megszerzéséhez hamis születési adatokat közölt a hatóságokkal. Egy ilyen dokumentum nyilvánvalóan érvénytelen, a brit bírák azonban később örömmel tettek jogi kivételt annak érdekében, hogy Joyce-ot törvényes keretek között bitófára juttathassák.

A sors iróniája, hogy a tervezett németországi utazás soha nem valósult meg. Kiváló szónokként Joyce gyakran képviselte Oswald Mosley-t. Rendszeresen beszélt nagy tömegek előtt, beleértve egy hatalmas liverpooli fasiszta gyűlést 1933. november 26-án, amelyen megközelítőleg tízezer ember vett részt. A.K. Chesterton a következőket írta róla:

„Joyce, a kiváló író, szónok és politikai előadó gyűléseik százain tartott beszédeket, ahol mindig remekül szerepelt, s a fasizmus acélkemény szellemiségével felfegyverkezve dacolt az őt erőszakkal megszégyeníteni próbáló ellenfeleivel."

John Beckett, a parlament egykori munkáspárti képviselője Joyce egyik beszéde kapcsán azt mondta: „Tíz perccel azután, hogy ez a huszonnyolc éves ifjú a mikrofonhoz lépett, tudtam, hogy az ország egyik legjobb szónokát hallom beszélni."

Cecil Roberts a londoni Park Lane Hotelben rendezett politikai fogadáson hallotta Joyce-ot beszélni, s erre évekkel később így emlékezett vissza:

„Nem kellett több pár percnél, hogy ez a vékony, sápadt, lelkes fiatalember lázba hozza a hallgatóságot. Noha negyedszázada foglalkozom a szónoklattan művészetével, soha életemben, egyetlen országban sem találkoztam még ilyen ijesztően dinamikus erejű, kritikus és gúnyos szónokkal."

Ezen időszak során Oswald Mosley a Britanniában valaha tartott legnagyobb politikai gyűléseken beszélt. Joyce 1934-ben egy alkalommal így szólt a brightoni hallgatósághoz:

„Világos, hogy Angliának vezetőre van szüksége, és ez a vezető az általam ismert legkiválóbb angol férfi, Sir Oswald Mosley személyében már közöttünk van."

Joyce azonban sokkal inkább a nemzetiszocializmus eszméivel rokonszenvezett, így 1936-ban megalkotta a következő szlogent: „Aki szereti hazáját, nemzeti (érzelmű). Aki szereti honfitársait, szocialista. Legyünk tehát nemzetiszocialisták."

A zsidókérdést illetően is hajthatatlan volt. Akkoriban, ahogyan most is, a zsidó nagytőkések úgy vásárolták fel egy országot, hogy megvették az adott ország vezető pártját. 1934 nyarán a dohányipar egyik magasrangú zsidó üzletembere háromszázezer angol fontot ajánlott fel a BUF-nak. Ez az összeg elegendő lett volna a párt működésének két éves finanszírozására. Joyce anélkül, hogy a párt vezetőjével konzultált volna, egy „udvariatlan üzenet" kíséretében visszautasította az ajánlatot.

Joyce a legszerényebb mértékek szerint is a munkásosztály

rettenthetetlen harcosa és pártfogója volt. Ennek fényében nem meglepő, hogy a kapitalistákat és a kommunistákat egyaránt élesen bírálta, nem is beszélve a dekadens angol talpnyalókról, akiket „Mayfair parazitái”-nak nevezett.

Joyce válása után szenvedélyesen beleszeretett Margaret Cairns White-ba, aki szintén pártaktivista volt. Eljegyzésük kihirdetése után egy közös barátjuk a következő szavakkal fordult Margarethez: „Remélem, hogy boldog leszel, bár kényelmetlen lehet egy zseni feleségének lenni, és te is jól tudod, hogy William egy zseni.”

Angliában 1937-re a fasizmus iránti lelkesedés alábbhagyott, hiszen a zsidó érdekszövetségek irányította fleet-streeti propagandagépezet egyre erősebbé vált. A német nemzetiszocializmus és az olasz fasizmus sikereit többé már nem az európai stabilitás és megújhodás példájának, hanem az angol érdekek, a társadalom és az arisztokrácia fenyegető ellenségének tekintették. Sokkal többen olvasták a Fleet Street szellemi méreggel átitatott sajtótermékeit, mint a BUF lapját, a „The Fascist”-et. A BBC mindig is a marxizmus felé hajlott. A szervezett antifasiszta propaganda és a vörös erőszak hatására a kormány betiltotta a politikai jellegű egyenruhák viselését és a fáklyás felvonulásokat. A közrend jogszabályainak szándékos megszigorítása még súlyosabban érintette a fasiszta mozgalmat.

Miközben a rendőrök szemet hunytak a vörös lázongások felett, a főleg munkáspárti irányítással működő közösségi termek bezárták kapuikat a fasiszták előtt. Lapjaikat elkobozták, a tagokat pedig megfélemlítették és zaklatták. A háború felhői gyülekeztek a világ égboltján, s így a brit fasiszták utolsó reménye is gyorsan szertefoszlott arra nézve, hogy békés, polgári és faji-nemzeti szövetséget hozzanak létre Európában. 1945-ig nem tartottak új választásokat (Angliában gyakorlatilag 1937-től 1940-ig megválasztott, míg 1940-től 1945-ig parlamentáris diktatúra uralkodott). A BUF taglétszáma a pénzügyi nehézségek miatt 80%-kal csökkent. Maria Callasra hasonlító menyasszonyával való esküvője után egy hónappal Joyce elveszítette állását. Kierőszakolt végkielégítését nagyban köszönhette annak, hogy kiábrándult Mosley-ból. Joyce nem viselte el azt a gyengeséget, amelyet Mosley engedményei jelentettek az akkori kormány számára.

Ezt követően Joyce, Beckett és Mac Nab megalapították a Nemzetiszocialista Ligát (National Socialist League), amely végleg szakított a német minta szolgai utánzásával. Joyce jól tudta, hogy Németország vezére nem híve az utánzásnak:

„Hitler Németországért, mi Britanniáért dolgozunk. Kölcsönös tisztelettel járjuk az utunkat, amelyen nem sok haszna van a szolgai utánzásnak. A nacionalizmus a nemzetre, a szocializmus az emberekre vonatkozik. Amíg az emberek nem azonosulnak a nemzettel, addig mindenféle politika és államvezetés puszta időpocsékolás. Nemzet nélkül a nép tehetetlen birkanyáj, vagy a zsidókhoz hasonló folyamatos problémaforrás, nép nélkül a nemzet pedig absztrakt elmélet, történelmi kísértet csupán.”

E szavak alapos átgondolása után könnyen megérthetjük, hogy az ellenőrizetlen bevándorlás és az idegen tulajdonszerzés révén hogyan váltak a britek mára juhász nélküli nyájjá, akik – különösen külföldi utazásaik során – irritáló viselkedésükkel hívják fel magukra a figyelmet.

A háború egyre közeledett, Joyce pedig dilemmákkal küzdött. Nem akart egy olyan háborút támogatni, amelyet a nemzetközi finánctőke vezérletével korrupt politikusok készítenek elő, ennek ellenére eszébe sem jutott a hadikötelezettség alól való kibújás. Az élet azonban megoldotta a dilemmákat: felsőbb helyeken már eldöntötték, hogy Joyce és felesége letartóztatásban fogja tölteni a közelgő háború időszakát. Ekkortájt számos embert tartóztattak le és ítéltek hosszú évekre pusztán azért, mert békés eszközökkel protestált Anglia Németországgal szembeni hadbalépése ellen. A letartóztatottak között volt Anna Wolkoff, az orosz birodalmi haditengerészet admirálisának lánya is, akit 1940. november 7-én Tucker bíró tízéves börtönbüntetésre ítélt.

Ugyanez a bíró állította bíróság elé Joyce-ot öt évvel később az Old Bailey-ben. Nagy publicitást kapott azon kijelentése, miszerint Wolkoff tárgyalása során Joyce-ot távollétében árulónak minősítette. Ez azonban nem jelentett akadályt arra nézve, hogy később a szökevény tárgyalásán elnökölhessen. Joyce meg akarta újítani saját és Margaret hamis útlevelét, hogy Írországba menekülhessenek. A müncheni egyezmény révén azonban ez a terv aktualitását veszítette. A fiatal pár így a wight-szigeti Ryde-ba utazott, ahol Joyce-nak szellemi látomásban volt része, amelynek hatására egész éjjel ébren volt és beszélt. Az ezt követő időszakot a befelé fordulás, a töprengés jellemezte, de az események alakulása folytán az ifjú pár úgy határozott, hogy az angol börtön helyett inkább Berlinbe menekülnek.

Angus MacNab már előzőleg is említette, hogy ha Németországban szándékoznak letelepedni, akkor meg fogják kapni a német állampolgárságot. Sok idejük azonban nem maradt.

Következő csütörtökre összehívták a parlament alsóházát, hogy a háborús törvényeket megszavazzák. Ezáltal a brit kormány diktátori jogokat kapott. Joyce-nak nem voltak illúziói. Vele együtt azokra a tízezrekre, akik békét akartak Németországgal, tömeges letartóztatások és tárgyalás nélküli, határozatlan időre szóló börtönbüntetések vártak. Joyce szerette volna megújíttatni útlevelét. A békéért küzdő nemzetiszocialistaként Joyce egyetlen országban remélhette, hogy nem vetik fogságba, ez pedig Németország volt. Ezt az ötletet Margaret is támogatta.

Augusztus 24-án Jocye-ék lakásán csengett a telefon. Egy ismerős kémelhárítási ügynök figyelmeztette őket, hogy a háborús törvények alapján letartóztatás vár rájuk. Legfeljebb két napjuk volt a menekülésre. 1939. augusztus 26-án, öt nappal azt megelőzően, hogy Németország válaszolt a határait ért sorozatos lengyel támadásokra, William és Margaret Joyce elhagyta Londont. Berlinbe érkezve azt látták, hogy a város védekezésre rendezkedik be. Arra is hamarosan rá kellett döbbenniük, hogy németországi kapcsolatuk, Christian Bauer igen eltúlozta saját hatáskörét, és kevés segítséget tudott nyújtani nekik. Az események zűrzavarában még az is elképzelhető volt, hogy ha Anglia hadat üzen Németországnak, a Joyce házaspárt internálják. Az ifjú pár nyugtalanul, fájós lábakkal rótta a német főváros utcáit, és egyik akadályból a másikba ütközött. Munka és pénz híján végül elhatározták, hogy visszatérnek Angliába. A sors azonban ismét közbeszólt. William összes pénzét átváltotta német márkára, amelyet Németország határain kívül már sehol nem fogadtak el. A brit nagykövetség munkatársai egyáltalán nem mutatkoztak segítőkésznek. Margaret úgy látta, hogy kénytelenek lesznek Németországban maradni, s e döntésüket megerősítette az is, hogy másnap Joyce részmunkaidős tolmácsi állást kapott. 1939. augusztus 31-én az esti órákban a lengyel hadsereg, amely az I. világháborút követően vitatható módon foglalt el német területeket, átlépte a német határt. Valamivel éjfél után megszakították a rádióadást, és bemondták, hogy lengyel irreguláris harci egységek megtámadták és elfoglalták a Gleiwitz nevű német határvárost. Pár órára rá Németország viszonozta a tüzet.

Két nappal később a munkáspárt küldötte találkozott az angol külügyminiszterrel, John Halifax-szel, és azt kérdezte tőle:

– Van még remény?

A külügyminiszter így felelt:

– Remény a háborúra? Nos, ez a remény már holnap valóra válik.

– Hála Istennek! – válaszolta az angol munkáspárt képviselője.

Németországban ennél sokkal kevésbé volt örömteli a hangulat. A németek megdöbbenten hallgatták országuk vezetőjének, Adolf Hitlernek szeptember elsején tartott beszédét a Reichstagban:

„A napokban egyetlen éjszaka alatt huszonegy határsértés történt, másnap éjjel pedig tizennégy, amelyek közül három igen súlyos volt… Ma hajnaltól Németország viszonozza a tüzet. Nem vágyom másra, mint hogy a Német Birodalom első katonája lehessek. Újra magamra öltöttem régi kabátomat, amely mindig is szent és kedves volt szívemnek. Addig nem is fogom levenni, amíg győzelmet nem aratunk, ha pedig nem győzedelmeskedünk, azt nem fogom megérni. Egyetlen szó van, amelyet soha nem tanultam meg: a kapituláció.”

A londoni rendőrség közben házkutatást tartott Joyce-ék lakásában, de az előre figyelmeztetett házaspár már elhagyta az országot. Noha Németországban szabadok voltak, magányosnak és tehetetlennek érezték magukat, s a honvágy gyötörte őket. Nem kaptak élelmiszerjegyeket, William alacsony bére folytán kénytelenek voltak könyöradományokon tengődni. Minden egyes álláslehetőség csalódással végződött, ígéreteken kívül nem kaptak mást. Végül, amikor már alig tudták fenntartani magukat, valaki a következő ötlettel fordult Williamhez:

– Nem jutott még eszedbe, hogy dolgozhatnál a rádióban?

Joyce válasza nemleges volt, de pár perccel később már megszerveztek neki egy állásinterjút.

Noha nagy szüksége lett volna angolul beszélő munkatársakra, a Birodalmi Rádió külföldi osztálya nem volt megelégedve Joyce teljesítményével (éppen súlyos meghűléssel küszködött). Ennek ellenére kénytelen-kelletlen alkalmazták a szintén nem túl lelkes fiatalembert. Az internálás vagy a nyomor dilemmájának hatására Joyce kelletlenül bár, de elfogadta a felkínált lehetőséget. Az ezt követő események pedig mára történelemmé váltak. A háború elkövetkező évei során Joyce végig a rádió angol nyelvű műsorában látta el német szemszögből megvilágított információkkal az angol hallgatókat. Rajta kívül számos más nemzet képviselői is ugyanezt a feladatot látták el, ahogyan például a brit kormányt szolgáló nemzetközi BBC csapat a londoni Bush-házban.

Joyce valójában soha nem volt azonos azzal a „Lord Haw-Haw”-val, aminek a Fleet Street sajtója próbálta beállítani. Ezt a gúnynevet a Daily Express újságírója, Jonah Barrington akasztotta rá, aki összetévesztette Joyce rádióközvetítéseit Norman Baillie-Stewart műsoraival. Az utóbbi egy seaforth-highlandi veterán volt, aki szintén az európai értékek győzelméért szállt síkra a nemzetközi kapitalizmussal és a kommunizmussal szemben.

A Joyce műsorairól készült iromány szintén légbőlkapottak. Életrajzírója, J.A. Cole a következőket mondta:

„A mai napig olyan kijelentéseket tulajdonítanak Joycenak, amelyek valójában soha nem hangzottak el. A vele kapcsolatos elképzelések többsége hamis és minden tárgyszerűséget nélkülöz… Különleges rosszindulat övezi a legtöbb sort, amelyet róla írtak, de amit indulatok hatására mondtak róla, az egyenesen gonosznak és abszurdnak tekinthető.”

Azon állítások, amelyek szerint Joyce gúnyosan előre jelezte, hogy mely területeket vagy épületeket fogják bombázni a németek, szintén a képzelet művei. Az angol kormány tájékoztatásügyi minisztériuma, amely már megcáfolta, hogy a németek részletes információkkal rendelkeztek volna az angol területeket illetően, szükségesnek látta, hogy hivatalosan is kijelentse: „Nem ismételhetjük el elégszer, hogy Haw-Haw soha nem tett ilyen fenyegető kijelentéseket”. Joyce életrajzírója erre a következtetésre jutott: **„A legenda pedig tovább él. Említsük csak meg Haw-Haw-t egy összejövetelen, és hirtelen mindenkinek eszébe jut vele kapcsolatban egy történet, amit természetesen a saját füleivel hallott. Joyce olyan ember, akire azon kijelentései miatt emlékeznek, amelyek soha nem hangzottak el az ő szájából.”**

William L. Shirer („A Harmadik Birodalom bukása” c. kétséges mű szerzője) együtt dolgozott Joyce-szal Berlinben, és így emlékezett rá: **„Joyce a második világháború első számú személyisége… szórakoztató és értelmes ember volt.”** Joyce rádióműsorai minden kétséget kizáróan – az elkövetkező események ismeretében – lenyűgözően pontosak voltak. Első rádióadása során a volt angol hazafi Angliának a háborúban betöltött szerepéről beszélt.

Az egyik adásban a következőképpen jellemezte az angol kormány képmutatását: „Az utolsó franciáig (lengyelig, belgáig, norvégig…) harcolnak, s megtarthatatlan ígéreteket tesznek.” Érdekes, hogy a Joyce által közölt tények sokkal közelebb állnak a valósághoz, mint a britek utólagos kommentárjai. Az angol-lengyel paktum, amely okot szolgáltatott a Németország elleni hadbalépésre, később illegitimnek bizonyult. Az angol kormány 9500 repülőt ígért Lengyelországnak, de ezt az ígéretét – a többivel egyetemben – nem tartotta meg. Ugyanez történt a norvégoknak tett ígéretek esetében is, akiknek semlegessége a brit invázió révén szűnt meg.

A német kormány birtokába jutott angol ígéretektől hemzsegő dokumentumoknak, amelyekben területük háborús célokra való felhasználásáért cserébe segítséget ajánlanak fel Hollandiának és Belgiumnak. Ezek az ígéretek – mondanunk sem kell – szintén soha nem váltak valóra. Joyce szenvedéllyel beszélt a franciák és az Európában harcoló brit egységek „dunkirki bukásáról”:

„Mivel járult hozzá Anglia? Egy Franciaországba vezényelt egységgel, amely dicső visszavonulást hajtott végre, minden felszerelését és fegyverét hátrahagyta, s a túlélők – ahogy a Times is beismerte – gyakorlatilag meztelenül érkeztek vissza Angliába. Bármilyen mentséget is találjanak erre, tény marad, hogy a háborút vívó férfiakat megalázták azzal, hogy hirtelen és tragikus visszavonulásukat a történelem legdicsőbb ▶

► eredményének értékelik. Az ilyen kijelentések csupán beszennyezik két évszázad valódi győzelmeinek büszke szellemét és elveit. Amit a politikusok most győzelemként ünnepelnek, azt a katonák véres vereségként élték meg, amiből csupán a szerencsések menekültek meg élve."

Anglia erejének következő próbája a franciaországi ütközet volt. A testvéri szeretet és plátói elragadtatás frázisaitól csöpögő szólamokból, amelyekkel Churchill a franciákat bíztatta, a gyakorlatban csupán tíz hadosztály lett, szemben azzal a nyolcvanöttel, amely az I. világháború legintenzívebb időszakában Franciaországban állomásozott. Köztudott, hogy az angol „segítségnyújtás" teljesen haszontalan volt, és amikor Reynaud éjjel-nappal légitámogatásért telefonált, az angolok mindössze kifogásokkal tudtak szolgálni. A dicsőséges Királyi Légierőt (Royal Air Force = RAF) túlságosan elfoglalta az, hogy német településeket, mezőket és temetőket bombázzon, így nem jutott ideje Franciaországon segíteni.

A compiegne-i végső drámát, valamint Franciaország teljes legyőzését követően hirtelen megnyilvánult az angol oroszlán hősies ereje, mégpedig Oránban. A lelkes hadvezér-géniusz, Winston Churchill rájött, hogy sokkal egyszerűbb a francia hajókat bombázni, különösen akkor, amikor egy helyben állnak, mint a Weygand-vonalat védeni. Ha a németeket ilyen nehéz elpusztítani, akkor miért is ne mutathatná meg Anglia saját haderejét a világnak a franciák legyilkolása révén? A franciákat úgyis legyőzték, így kevéssé valószínű, hogy neheztelnének érte.

Joyce első rádióbeszédében elítélte Churchill „gyáva" reakcióját a sikeres német ellenoffenzívákkal kapcsolatban:

„Churchill, a zseni, készen állt a válaszcsapással. Mi is ez a válaszcsapás? Először is minden lehetséges alkalommal támadják a német egészségügyi repülőket, amelyek könnyen felismerhetők a vörös keresztről, fegyvertelenek, így a csavaros eszű hadvezérnek módjában áll 'győzelmet aratni'. Az a tény, hogy ezek a repülők számos angol életét is megmentették, eltörpül annak dicsősége mellett, hogy le is lehet őket lőni.

A válaszlépés második része azokban az utasításokban nyilvánult meg, amelyeket a Németországot támadó bombázók kaptak. Arra a vádra, amely szerint az angol bombázók polgári célpontokat támadtak, Churchill úr zseniálisan így felelt: „Ebben nincs semmi meglepő, hiszen a repülők olyan magasan szálltak, hogy nem tudták megkülönböztetni a katonai és a polgári célpontokat egymástól!" Ha alacsonyabban szálltak volna, a németek lelőtték volna őket. Ezen utasítások eredményeképpen Hannoverben és más német városokban ártatlan civilek sokasága esett áldozatul az angol bombázásoknak. Az angol miniszterelnök nyíltan felvállalta, hogy a bombázásoknak semmi közük a katonai célpontokhoz, amikor kijelentette: "Észrevétlenül repüljetek be, dobjatok le annyi bombát, amennyit lehet, és nem számít, hogy azok a bombák hová hullanak.' Nyilvánvaló, hogy szörnyű megtorlás vár azokra az emberekre, akik eltűrik, hogy ilyen gyáva, gyilkos parancsokat kiadó személy legyen a miniszterelnökük. Már éppen elég figyelmeztetést kaptak."

J. M. Spaight, az angol légügyi minisztérium főtitkára később beismerte, hogy Churchillnek szerepe volt a civilek bombázásával kapcsolatos nemzetközi jogsértésekben:

„Hitler csupán három hónappal azt követően, és akkor sem jószántából egyezett bele a brit polgári célpontok bombázásába, hogy a Királyi Légierő német polgári célpontokat kezdett bombázni. Hitler bármikor kész volt arra, hogy véget vessen a mészárlásnak, és őszintén szorgalmazta, hogy megállapodás szülessen a németek és az angolok között a légi hadviselés kizárólag hadi színterekre történő korlátozásáról.

1944. január 4-én egy adásban az akkor 37 éves Joyce a következő kérdést tette fel: „Hogyan érthetné meg egy átlag angol katona vagy tengerész, hogy miért kellett neki 1939-1940-1941 környékén egy független Lengyelországért az életét adnia, amikor most pedig azért harcol, hogy a szovjetek elfoglalhassák Európát? Valószínűleg arra gondol, hogy hamis célokért küldik a halálba."

1944. április 17-én a következőket mondotta:

„Brit katonák százezrei fognak elesni a harcmezőn, miközben megpróbálják megszállni Nyugat-Európát. Készek életüket áldozni, de vajon milyen célért? A hazájukért? Nyilvánvalóan nem! Angliára a közeljövőben nem vár más, mint nyomorúság. Akkor talán a kis nemzetek jogaiért? Bizonyosan nem. Mennyire érdekli ma a brit politikusokat Lengyelország sorsa? Akkor pedig miért küldik az angol katonákat a halálba? Nem másért, mint hogy Sztálin és Roosevelt zsidó politikája uralomra kerülhessen. Ha Churchill úr tud esetleg ezen kívül más indokot is felmutatni, felkérem, hogy tegye meg."

Talán Joyce megdöbbentően pontos helyzetelemzése volt az, ami később okot szolgáltatott arra, hogy a bitófára kerüljön.

Az egyik állítás, amellyel Joyce jellemét igyekeznek besározni, úgy szól, hogy beszédein mindenki csupán nevetett. A valóságban azonban Angliában rengetegen hallgatták a műsorait, és egyáltalán nem mindenki találta ezeket komikusnak, ahogyan azt az akkori lapok sugallták. Joyce életrajzírója elbeszél egy esetet, amikor David Lloyd George két vendége társaságában teázott. Az államférfi hirtelen abbahagyta a beszélgetést, és bekapcsolta a rádiót, hogy a hamburgi adást hallgassa. A néhai miniszterelnök figyelmesen hallgatta a műsort, majd megjegyezte: „A kormánynak figyelmet kellene fordítania minden egyes szóra, ami ennek az embernek a szájából elhangzik."

A Life magazin szerint Németország élen járt a rádiós hadviselésben. Az amerikai magazin nagy valószínűséggel pontos becslései alapján az angol lakosság fele rendszeresen hallgatta Joyce hamburgi rádióműsorait. Az East Radio Relay Service vezetője egy ízben azt panaszolta, hogy a hallgatók folyamatosan jelzik igényüket Lord Haw-Haw műsorainak közvetítésére, amire természetesen nem kaptak engedélyt.

A háború végének közeledtével több próbálkozás is történt arra, hogy Joyce-ot és feleségét megóvják az angolok bosszújától, de ezek mind sikertelenek voltak. Halála előtt Dr. Joseph Göbbels megkísérelte eljuttatni a menekülteket egy tengeralattjárón a semleges írországi Galway-be. Az ötletet fontolóra vették ugyan, de mivel kivitelezhetetlennek minősült, végül nem realizálódott. A házaspár Svédország irányába történő menekülését a svédek akadályozták meg. A menekülésre azonban a kialakult helyzetben úgysem volt sok remény. Dániában káosz uralkodott, az országot kommunista bandák uralták.

Joyce-nak valójában sem menekülni, sem öngyilkosságot elkövetni nem állt szándékában, úgy döntött, átadja magát a sors rendelésének. A házaspár az utolsó napokban pontosan úgy élt a legyőzött Németországban, mint ahogy odaérkezett: az események kóbor áldozataként. Ahogy a tavasz első napsugarai melegíteni kezdték az északi német vidékeket, a Joyce házaspár gyakran sétált a Flensburg környéki mezőkön, s a virágzó nyírfákban gyönyörködtek. Alkalmanként kisebb angol katonai egységekkel is találkoztak. Joyce szívesen tréfálkozott velük, egy esetben pedig néhány katona hosszasan elbeszélgetett „Hansen úrral és feleségével". Joyce-ot pontosan azért nem ismerte fel senki, mert egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek a gúnyolódó kritikusok beállítani igyekeztek.

Május 28-án, hétfőn reggel érkezett el a vég kezdete. Joyce felkapaszkodott kedvenc dombjára, ahonnan jó kilátás nyílt Flensburg gyönyörű kikötőjére. Később úgy emlékezett vissza erre az eseményre, hogy „transzközeli állapotba került, és szíve mélyéből segítségért és útmutatásért fohászkodott".

Később ráébredt, hogy a felesége már biztosan hiányolja, így utoljára még elgyönyörködött a szívének oly kedves kikötő látványában, majd hitvese keresésére indult. A hegyről lefelé tartva az egykori rádióműsor-vezető két angol tiszttel találkozott, akik éppen rőzsét gyűjtöttek. Mivel nem akart gyanút kelteni azzal, hogy egy szót sem szól, Joyce franciául így szólt a tisztekhez: „Itt van még pár ág, amit összeszedhetnek." Soha nem derült ki, hogy pontosan mi keltette fel a tisztek gyanúját. Alexander Adrian Lickorish felderítőkapitány és Perry

hadnagy a sántító férfi nyomába eredtek. Perry megkérdezte tőle, hogy nem Joyce-hoz van-e szerencséjük.

Ahogy egy ilyen helyzetben mindenki cselekedne, Joyce is elővett a zsebéből egy hivatalos okmányt, hogy eloszlassa a tisztek gyanúját. Mielőtt azonban átadhatta volna a dokumentumot, Perry fegyvert rántott és tüzelt.

Perry-től soha senki nem kérdezte meg, hogy a kérdésére adott teljesen hétköznapi válasz hogyan eredményezhette azt, hogy felszólítás nélkül meglő egy embert. A golyó Joyce jobb combján hatolt be és a bal lábán keresztül távozott, összesen négy sebet ejtve rajta. Miközben a földre hanyatlott, azt kiáltotta: „A nevem Fritz Hansen!"

A sors fanyar iróniája, hogy a „tiszt" sem angol, sem katona nem volt, hanem egy „Perry" fedőnevű felfegyverzett német zsidó, aki az angol hadseregnek segédkezett.

A sérült foglyot átadták a határőrség parancsnokának, és itt derült fény valódi személyazonosságára is. A házaspár lakóhelyére hamarosan teherautóval és két Bren-géppisztollyal megérkezett egy hadnagy és tíz gyalogos, akik mindent átkutattak és letartóztatták Joyce feleségét is. A hadnagy közölte Margarettel, hogy a férje őrizetben van, és a ház összes lakóját letartóztatja, beleértve a gyerekeket is.

Margaretet több órán keresztül a határállomáson tartották fogva. Hirtelen kicsapódott az ajtó, és katonák léptek be, hordágyon cipelve sápadt férjét. Joyce intett neki, mire Margaret az „Erin go bragh" (Írország mindörökké!) üdvözléssel köszöntötte.

Miután Margaret közölte a katonákkal, hogy a házuk többi lakójának fogalma sem volt arról, kik valójában, szabadon engedték őket. Amikor a család hazaért, látta, hogy az angol katonák mindent felforgattak, sőt, még az élelmiszerkészletüket is „felszabadították". Joyce letartóztatása és az azt követő fogsága valamiféle perverz szórakozásul szolgált fogvatartóinak. Egyik kínzójához így szólt: „Civilizált országokban a sebesült embereket nem teszik közszemlére." Az újságok a legalapvetőbb tiszteletet sem adták meg a foglyoknak, Margaretet például Joyce „feltételezett felesége"-ként, vagy a „magát Joyce feleségének mondó nő"-ként említették.

A brit igazságszolgáltatás hátborzongató halálmenete, az állami törvényhozás mezébe bújtatott hóhérok elindultak a vesztőhely felé. Az elkövetkezendő perről jelenleg kevesen hiszik el, hogy nem közönséges bírósági lincselés volt. Joyce nem brit állampolgár volt, ezért az egész ügymenet már eleve kétségesnek ígérkezett. Joyce letartóztatása pillanatától fogva egyetlen egyszer sem tagadta meg vállalt szerepét, céljait és a nemzetiszocializmusba vetett hitét. Haláláig megőrizte azon szemléletét, hogy a Németországgal való baráti viszony szolgálta volna leginkább az angol nép érdekeit, így semmiképpen sem tartotta magát árulónak. Éppen ellenkezőleg: az igazi árulók azok voltak, akik a bolsevikokkal szövetkeztek, hogy aláássák és elpusztítsák a civilizációt. Joyce egyik levelében így írt barátjának, Miss Scrimgeour-nak:

„Remélem, hogy egy napon az emberek megértik, hogy akár támogattam a király ellenségeit (vajon ki tette őket ellenséggé?), akár nem, soha nem váltam Anglia ellenségévé. Nem áll szándékomban azonban bocsánatot kérni tetteimért, amelyeket a történelem minden bizonnyal igazolni fog… Az idő múlásával világossá fog válni, hogy az általam képviselt politika volt a helyes út."

Jól tudva, hogy azért fogják felakasztani, mert ellenezte a háborút, amely csupán Angliának 350 ezer emberéletbe került, miközben a biztonságos bunkerekben lapuló angol háborús uszítók jól megszedték magukat és nemesi ranghoz jutottak a háború révén, így fejezte be levelét:

„Nem tudom véka alá rejteni megvetésemet azok iránt, akik árulás vádjával akasztanak majd fel. Ha hozzájuk hasonlóan én is elszedtem volna az emberek pénzét, és a hadműveleteket akadályoztam volna azzal, hogy magas haszonnal adom el a lőszereket, most játszi könnyedséggel vásárolhatnék nemesi rangot."

Egy későbbi levelében, amit szintén ennek a hölgynek írt, Joyce kijelentette: „Biztos lehetsz abban, hogy Anglia zsidó érdekszervezetei mindent elkövetnek majd, hogy likvidáljanak."

A bírósági eljárás szertartásai nem változtattak a per bohózatba illő jellegén. Az eljárás a Fleet Street által feltüzelt néptömegeknek szóló cirkuszi látványosság volt. Ezek az emberek csak egyet akartak: bitófára juttatni valakit olyan kijelentésekért, amelyeket az illető soha nem tett. A vádak abszurd és törvénytelen mivolta ellenére Joyce sorsát már a tárgyalások kezdete előtt eldöntötték.

Joyce-ot amerikai állampolgárként nem állíthatták volna bíróság elé az 1945-ben sietősen összetákolt hazaárulási váddal. Joyce védői a körülményekhez képest mindent megtettek a vádlottért. Joyce később felidézte, ahogy védőivel a bíróság épülete alatt található cellában saját kilátásairól beszélgetett. A védők egybehangzóan állították, hogy életveszélyesen megfenyegették őket arra az esetre, ha a bíróság Joyce javára döntene, vagy ha az első két vádpontot azon az alapon utasítanák el, hogy Joyce nem angol állampolgár. A döntő kérdés annak tisz-

tázása lesz, hogy vajon állampolgári hűséggel tartozott-e a brit koronának.

J. A. Cole erről a következőket írta:

„A kimagasló észbeli képességek és jogi ismeretek megnyilvánulásai lenyűgözték Joyce-ot, miközben az ügyvédeket hallgatta, ahogy a nemzeti hovatartozás elképesztően bonyolult kérdéseiről vitáztak. A londoni utcákon kósza hírek keltek szárnyra, és a jogi ismeretek hiányában szenvedő néptömegek majdnem lázadást szítottak, amikor a bírói döntéseket félreértve úgy gondolták, hogy Joyce mégsem kerül hóhérkézre (az első két vádat, amelyek azon alapultak, hogy Joyce angol, elejtették).”

Joyce mindazonáltal biztos volt benne, hogy az állami irányítású lincselést nem kerülheti el: nem ringatta magát illúziókba. Ő volt a megfigyelő, az ellenfél, s személyét egy kirakatper kétes legitimálásához használták fel. A per végkimeneteleként Tucker bíró úgy határozott, hogy az érvénytelen útlevél, amelyet Joyce 1939. augusztus 24-én szerzett be azért, hogy elmenekülhessen Angliából, az angol korona iránti hűségre kötelezte. Kétségtelen, hogy ez a bíró egy ír szettert is angol bulldognak minősített volna, ha a tenyésztő meghamisítja a törzskönyvét.

Az utolsó, még fennálló vádat illetően az, hogy egy rádióműsort áruló jellegűnek kiáltottak ki, igen kétséges „bizonyítéknak” tűnt. A vád egy detektívfelügyelő vallomásán alapult, amely szerint ő „úgy vélte, hogy felismerte Joyce-ot”. Ez a „bizonyíték” a későbbiekben cáfolatot nyert. Mindazonáltal a harmadik tárgyalás során Joyce-ot bűnösnek mondták ki azon vád alapján, hogy „egy bizonyos rádióadásban a király ellenségeit segítette”.

„Joyce! Önt a bíróság arra ítéli, hogy innen egy börtönbe, majd a vesztőhelyre vitessék, ahol kötél általi halállal kivégeztessék. Testét annak a börtönnek a területén temetik el, ahol idáig tartózkodott. Az Úr legyen kegyelmes a lelkéhez!” A káplán csöndben azt mormolta: „Ámen!”

Joyce kihívó arckifejezéssel nézett a bíró szemébe, miközben az a halálos ítéletet kihirdette, majd megfordult, és gyors léptekkel elhagyta az emelvényt. Példátlan módon megtagadták tőle, hogy az utolsó szó jogán tiltakozzon a halálos ítélet ellen. Feleségének a következőket írta levelében: „Arra gondoltam, hogy a bírót félbeszakítva követelem a jogot a válaszadáshoz, de az iránta érzett megvetésem és saját méltóságom utólagos tisztelete arra indított, hogy ne szólaljak meg.”

Joyce ezután arról írt, hogy a bíró nem volt képes a szemébe nézni, miközben a fejére tette a bírói süveget, és az ítéletet olvasta:

„Nem kis elégedettséggel láttam, hogy vámpírkalapos őurasága csak egy pillanatra nézett a szemembe, utána már az asztalába bújva olvasta tovább az ítéletet. Óh, kedvesem, ezek életem igen büszke percei voltak.”

Hozzátette még:

„Úgy hallom, hogy bizonyos újságok állítása szerint az arckifejezésem büszkeséget, megvetést tükrözött, ami talán igaz is. Azt, hogy helyesen cselekedtem-e, nem az én tisztem eldönteni, abban azonban biztos vagyok, hogy nem hoztam szégyent magamra hitvesem szemében, és ez elégedettséggel tölt el.”

Miközben előkészítették celláját London komor Wandsworth nevezetű börtönében, Joyce egy wormwood-scrubs-i cellában raboskodott. Noha védője fellebbezett, Joyce nem táplált hiú reményeket, ahogy azt az egyik levele is tanúsítja: „Az előkelő ügyvédek ötven az egyhez arányban szavaztak a felmentő ítélet ellen.” A kivégzés napját eredetileg 1945. november 23-ra tűzték ki, 17-én pedig Margaretet egy belga börtönből átszállították a londoni Holloway női fogházba. Noha a fellebbezés miatt a kivégzés dátuma eltolódott, Joyce semmit nem vont vissza vallomásából, s feleségének ugyanezt tanácsolta:

„Ha törvényileg nem is, de erkölcsileg mindenképpen helyes, hogy nem adtuk fel azon meggyőződésünket, amely szerint az angol nemzet érdekeit igyekeztünk szolgálni, s ezt a tényt német főnökeink mindig tisztelettel kezelték. Mindig is úgy gondoltuk, hogy a német és az angol érdekek végső soron nem csupán összeegyeztethetők, hanem kiegészítik egymást.”

Többek között a Manchester Guardian című lap is kétségét fejezte ki Joyce halálos ítéletének jogosságát illetően:

„Amíg a törvény szava másképpen nem ítél, addig ez az útlevél – amelyet soha nem lett volna szabad használnia – a fő vádalap Joyce ítéletében. Bárcsak volna valami szilárdabb tény, ami miatt elítélhetik, mintsem egy hamis dokumentum, még akkor is, ha ezt ő maga hamisította… Még az erőszak ezen időszakában sem lehet egy emberélet kioltása a hamis (népszerűtlen) ideológiák kigyomlálásának módja.”

Sokan nem törődve az ezzel járó veszélyekkel, levélben támogatásukról és együttérzésükről biztosították Joyce-ot, ahogy ezt meg is említette: „Megható barátaim és számomra teljesen ismeretlen személyek nagylelkűsége. Teljesen zavarba jöttem tőle.” Egy kensingtoni pár ötven fontról szóló csekket küldött neki, egy suffolki gazdálkodó pedig tíz shillinget küldött „a bátor úriembernek”.

December 18-án elhangzott a fellebbezés – majd elutasításra került. A halálos ítélet időpontját 1946. január 3-ra tűzték ki. Joyce december 28-án a következőket írta Scrimgeour kisasszonynak:

„Hozzád hasonlóan én is bízom abban, hogy a kezem munkája halálom után virágzásnak indul, s tudom jól, hogy sokan életben tartják majd emlékemet. Az imák, amelyeket értem mondasz és mondanak mások is, hatalmas erőt adnak nekem, és biztosíthatlak, hogy a lelkem teljesen békés. Az Úr akaratára bíztam magam, s büszke vagyok arra, hogy eszméimet egy pillanatra sem tagadtam meg és nem is fogom. A világért sem cserélnék a kivégzőimmel, vagy azokkal, akik nézeteiket megtagadták. Engem kizárólag az eszményeim miatt fognak megölni. Ezen eszmények ereje rettegésben tartja Anglia héber urait, hiszen gyakorlatilag minden mást képesek megvásárolni. Amit a zsidók nem tudnak megvenni – lásd a Harmadik Birodalmat –, azt elpusztítják, én azonban a végsőkig kitartok abbéli reményemben, hogy az angol nemzet öntudatra ébred, és megmenti magát a pusztulástól. Nincs már sok időnk.”

Feleségéhez szóló utolsó levelében 1946 újévének első napján a következőket írta:

„Ahogy közeleg a túlvilág kapuja, egyre jobban bízom a végső győzelemben. Hogy ez miként valósul meg, nem tudom, de soha nem voltam ennél bizakodóbb, noha Európa és Anglia valószínűleg rengeteget szenved majd, mielőtt eszményeink érvényre jutnak… Ma este szeretném utoljára összefoglalni gondolataimat. Lelkem teljesen békés, és készen állok az eltávozásra.”

Akik a feleségén kívül még meglátogatták, azt látták, hogy Joyce a szellemi béke állapotában volt. Angus MacNab a következő ékesszóló szavakkal írja le élményeit:

„Noha kifogástalan egészségnek örvendett, utolsó napjaiban teste mintha szellemileg átlényegült volna. Bőre nem volt sápadt, mégis, mintha áttetszővé vált volna. A jelenlétében olyan benső békét éreztem, mintha egy templom nyugalmát élveztem volna.”

Joyce egyik levelében, amelyet feleségének írt, felidézte spirituális élményét, amelyet Ryde-ban tapasztalt Anglia hadbalépését megelőzően:

„Azokban az órákban úgy éreztem, mintha egy homályos sejtés szállt volna alá rám, amelynek hatására olyan megrendülésben volt részem, mintha „lángolna bennem az energia”. Tudtam, hogy mindenemet fel kell áldoznom, s olyan érzelmi állapotban voltam, amelyet az elme tudatalatti rétegeiből származó tudás táplál. Ezen alkalmak során mindig féltem attól, hogy fizikailag el kell szakadnom tőled, de a bizonyosság, hogy lélekben soha nem távolodhatunk el egymástól, sokkal erősebb volt.”

Joyce olyan megbecsülésnek örvendett, hogy kivégzése éjjelén volt tanárai a Bickbeck főiskoláról – akik emlékeztek kedves, szorgalmas, de egyben különös tanítványukra – üzenetet küldtek a Wandsworth börtön igazgatójának. Arra kérték, hogy amennyiben lehetséges, mondja meg Joyce-nak, hogy emlékeznek rá, és üdvözletüket küldik neki.

1946. január 3-ának csípősen hideg reggelén egy kis írországi, galway-i kápolnában misét mondtak azért az amerikai állampolgárért, akit Anglia komor Wandsworth börtönében készültek felakasztani. Miközben folyt a liturgia, az elítélt még javában írta búcsúüzeneteit. Utolsó levelében, amelyet felesége a halála után kapott kézhez, az elítélt amerikai a következőket írta:

„Soha nem kérdeztelek meg, hogy szeretnél-e tőlem a halálom után levelet kapni, mivel ez még számomra is kényes kérdés lett volna, mégis úgy vélem, hogy örülni fogsz neki. Azt gondolom, elég erős vagy hozzá, hogy elviseld e csapás fájdalmait, és hited győzedelmeskedni fog a könnyeken. Ami engem illet, szeretnék egészen addig írni, amíg lehet, majd az elszakadt kábelt örökre összeforrasztani.”

Ezen a ponton a levél félbeszakadt, mert megérkezett a felesége. Miután elment, kisebb, rendezettebb sorokkal folytatta:

„Ó, kedvesem! Itt jártál nálam! Szavakkal ki sem tudom fejezni, mennyire örültem neked. Szeretném, ha a gyermekek utamra engednének, ahogy ez ma délután meg is fog történni, most azonban már szomjazom a halált. Minél előbb szeretnék meghalni, hogy ismét a közeledben lehessek. Azzal, hogy utoljára láthattalak, földi életem lezárult. Neked, kedvesem, még egy ideig itt kell maradnod, de én veled leszek és segítelek: teljesen biztos vagyok benne, hogy együtt leszünk. Miután láthattam a gyerekeket, már semmi értelme a további várakozásnak, kivéve azt, hogy még írhatok neked pár sort.

Hadd mondjam el neked, hogy látogatásod utolsó perceiben földöntúli, szellemi boldogság szállta meg lelkemet. Te nagyon jól tudod, hogy miért. Biztos nem hibáztatsz, amiért már türelmetlenül várom a túlvilágot. Türelmetlenségem ellenére örülök, hogy este még beszélgethetek a kedves, jószívű káplánnal, aki oly sokat tett értem, és holnap reggel megáldoztat. Sokan imádkoznak majd, amikor átlépem a halál küszöbét.”

Ford.: *Erdődy Péter*

F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

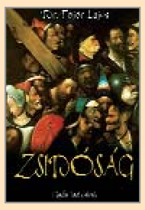
Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Dr. FEJÉR LAJOS
ZSIDÓSÁG

A kritika, amit a kikeresztelkedett zsidó szerző gyakorol, önkritika. Kritikai módszerességgel veszi szemügyre mindazt, ami a zsidóság világnézetének kialakulásához vezetett. Az igazsághoz, amely nem a "zsidóság" igazsága, a zsidóvédőkön keresztül jutott el. Szokatlan és üdítő egy ritka tisztességes magyarországi zsidó őszinte könyvét olvasni. Bárcsak így írna minden zsidó!

Kartonált, 339 oldal. Ár: 1850 Ft

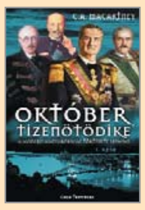
Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!

A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, művét pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.

Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

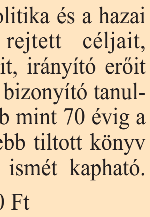
Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.

Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

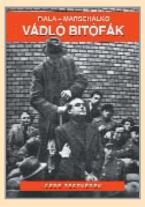
CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.

Ára: 1700 Ft

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.

Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

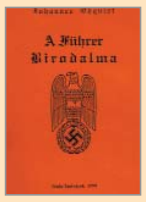
Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kivívta az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.

Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!

Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablás és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tetteinek és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.

Ára: 850 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

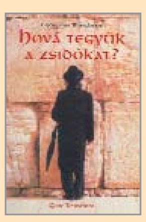
ÚJ

A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.

Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

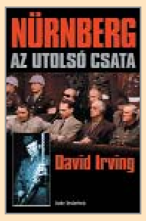
EGON VAN WINGHENE
HOVÁ TEGYÜK A ZSIDÓKAT?

Mind a zsidó és a nem-zsidó gondolkodók a bibliai idők óta teszik fel a kötet címében szereplő kérdést a megoldhatatlan tűnő problémák problémájára keresve a választ. A holland szerző művében élesen és világosan tárja az olvasó elé a miértet és a hogyant. A nyílt, szókimondó tanulmány mellőzi a mai magyar politikusoktól, értelmiségiektől megszokott mellébeszélő hablatyolást.

Kartonált. 77 oldal. Ár: 750 Ft

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világégészét háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.

Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.

Ára: 1800 Ft

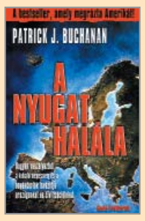
ANONYMUS
TILTOTT IGAZSÁG

A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más államban törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, bizonyítékai pedig vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.

Kartonált, 81 oldal. Ár: 750 Ft

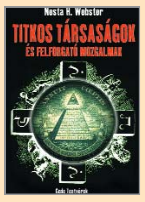
Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.

Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.

Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

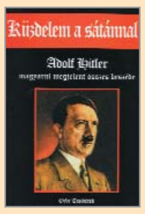
FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.

Ára: 2300 Ft

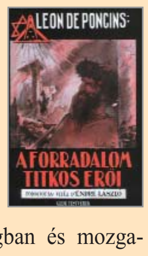
ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.

Ára: 3500 Ft.

LEON DE PONCINS
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.

Ára: 1400 Ft

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.

Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

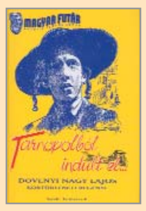
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.

Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

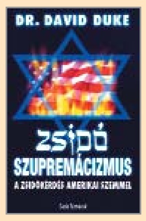
Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL…

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy betelepülő, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.

Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

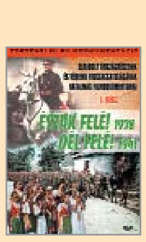

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.

Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

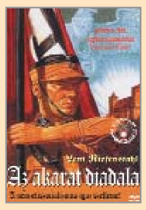

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére mindenki igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.

Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.

Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.

Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

ÚJ

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?

Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.

Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.

Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.